BUŠTĚHRADSKÝ ZPRAVODAJ

ČASOPIS MĚSTSKÉHO ZASTUPITELSTVA

ČÍSLO 10 / ŘÍJEN 2019

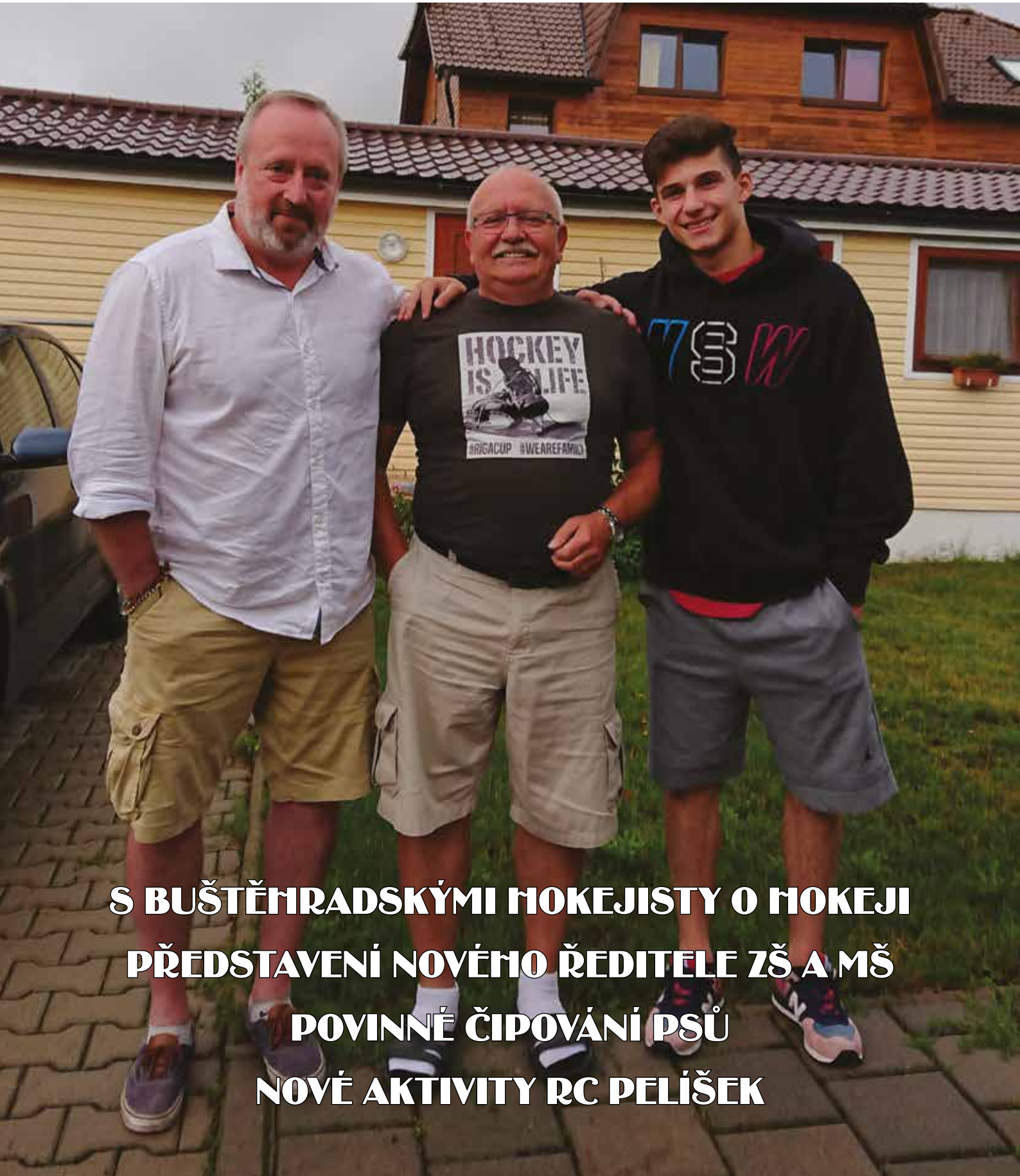

S BUŠTĚHRADSKÝMI HOKEJISTY O HOKEJI

PŘEDSTAVENÍ NOVÉHO ŘEDITELE ZŠ A MŠ

POVINNÉ ČIPOVÁNÍ PSŮ

NOVÉ AKTIVITY RC PELÍŠEK

Státní veterinární správa

Povinné „čipování“ psů!

Od 1. 1. 2020 bude povinné očkování psa proti vzteklině platné pouze v případě, že je pes označený mikročipem

Číslo mikročipu musí být zaznamenáno v dokladu o očkování psa (pas, očkovací průkaz)

Štěňata musí být označena mikročipem nejpozději v době prvního očkování proti vzteklině

Mikročipem nemusí být označeni psi s jasně čitelným tetováním provedeným před 3. 7. 2011

Podnikání není raketová věda

aneb JAK NA BUSINESS PLÁN

18. 10. 2019

9.00--12.30

Buštěhradský Pelíšek

Slovo RR

Občas se stává, že je potřeba napsat slovo redakční rady, ale jaksi nás nepolíbí múza. V létě píšeme o prázdninách, v zimě o Vánocích, když jsou volby, tak o volbách, a když je výročí republiky, lze psát zase o něm. O čem však psát v září? Třeba o tom, že dětem začala škola a v Tyršově ulici se opět odehrává každodenní dopravní a parkovací masakr komplikovaný částečnou uzávěrou ulice. O tom, že konečně rostou houby, i když Buštěhradští pro ně musejí trochu dál než za humna. O tom, že někde se udělal nový povrch silnice, a jinde se zase rozbil. Také, že buštěhradským fotbalistům se v nové sezoně nevídaně daří…A každopádně o tom, že zase budeme mít spoustu příležitostí se potkat se sousedy – čeká nás opět mnoho kulturních akcí – divadlo, filmový klub, koncerty a výlety, v říjnu jarmark u rybníka a další. Kéž nám babí léto ještě chvíli vydrží!

RR

INFORMACE Z RADNICE

Usnesení ze zasedání zastupitelstva města Buštěhradu č. 7/2019

Zastupitelstvo na svém zasedání č. 7/2019 ze dne 28. 8. 2019 přijalo tato usnesení:

Schvaluje:

Usnesením č. 1
Ověřovatele zápisu Jiřinu Kopsovou a Jana Mrkvičku, jako zapisovatelku Dagmar Novotnou.

Usnesením č. 3
Zápis ze zasedání č. 6/2019.

Usnesením č. 4
Doplněný program zasedání č. 7/2019.

Usnesením č. 5
Rozpočtové opatření č. 7/2019 a 8/2019.

Usnesením č. 6
Plánovací smlouvu mezi společností IB Corp. a městem Buštěhrad.

Usnesením č. 7
Plánovací smlouvu mezi OIR Trading a městem Buštěhrad.

Usnesením č. 8
Darovací smlouvu mezi RFK Invest, a. s., a Ing. Václavem Weissem na straně jedné a městem Buštěhrad na straně druhé – pozemek parc. č. 1821/60 o výměře 73 m^2 a pozemek parc. č. 1821/7 o výměře 11 m^2 – a přijímá předmětné pozemky do majetku města Buštěhradu.

Usnesením č. 9
Smlouvu o bezplatném převodu inženýrských sítí mezi RFK Invest, a. s., a městem Buštěhrad, a přijímá zhotovené inženýrské sítě do svého majetku dle plánovací smlouvy a předávacích protokolů.

Usnesením č. 10
Výběr dodavatele stavby „Cyklostezka Buštěhrad – Lidice“, firmu EKOSTAVBY Louny s. r. o., za celkovou nabídkovou cenu 10 375 200,- Kč bez DPH.

Usnesením č. 11
Výběr dodavatele stavby na akci Obnova místních komunikací ve města Buštěhrad, firmu Pozemní Komunikace Bohemia, a. s., za nabídkovou cenu: 3 495 175,17 Kč bez DPH.

Usnesením č. 12
Zadávací dokumentaci pro nadlimitní veřejnou zakázku v otevřeném zadávacím řízení nazvanou: „Sběr, přeprava a odstraňován odpadu – Buštěhrad“.

Usnesením č. 13a)
Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti mezi ČEZ Distribuce, a. s., a městem Buštěhrad – pro elektrické zařízení umístěné v ul. Pražská – kNN pro čp. 440, č. IE-12-6005312.

Usnesením č. 13b)
Smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene a dohodu o umístění stavby mezi městem Buštěhrad

BUŠTĚHRADSKÝ ZPRAVODAJ – Ev. č. MK ČR e 20696
Periodický tisk územního samosprávného celku města Buštěhrad

Vydavatel: Město Buštěhrad, Revoluční 1/4, 273 43 Buštěhrad, www.mestobustehrad.cz
E-mail: zpravodaj@mestobustehrad.cz
Tisk: Kočka Slaný
Náklad: 1400 ks
Cena: zdarma
Uzávěrka dalšího čísla: 15. 10. 2019

Redakční rada:
předseda – Mgr. Jakub Plášek (PJ)
výkonná redaktorka – Zdena Vestfálová (ZV)
Ing. arch. Daniela Javorčeková (DJ)
Mgr. Ivona Kasalická (IK)
Ing. Zbyněk Ledvinka (Led)
Jaroslav Pergl (JP)
Ing. Luděk Zámyslický (LZ)

Design a grafika: Jiří Janouškovec ml. a Michal Fiala
Na titulní straně: O hokeji s buštěhradskými hokejisty, z leva: Jan Zelenka, Luboš Švihlík, Šimon Jelínek. Foto: M. Kosa

Uveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat stanovisko vydavatele a redakční rady.

a ČEZ Distribuce, a. s. – Buštěhrad, Tyršova – obnova kNN a kabelová skříň – č. smlouvy IE-12-6009239/VB/33.

Usnesením č. 14
Dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo mezi společností AKANT ART, v. o. s., a městem Buštěhrad.

Usnesením č. 15
Umístění nových hnízd na separovaný-tříděný odpad na území města Buštěhradu podle přiloženého mapového podkladu.

Usnesením č. 16
Název nové ulice, která se nachází na parc. č. 1819/23 a na části pozemku parc. č. 1821/10 – ul. Květinová.

Usnesením č. 17
Podání žádosti o dotaci z MPSV z programu „Podpora vybudování bezbariérových úprav v sociálních službách“ pro účely vybudování nového výtahu v DPS Buštěhrad a schvaluje finanční spoluúčast zřizovatele ve výši 25 % nákladů.

Usnesením č. 18
Odprodej monitoru zn. BENQ – číslo FP937s…

Usnesením č. 19
Zařazení žadatele do registru čekatelů na byt v DPS Buštěhrad.

AKTUALITY

Věčné téma – parkování

O parkování zde již bylo napsáno mnoho. Přesto je stále mnoho řidičů, kteří nevhodně parkují, obtěžují tím ostatní a vytvářejí nebezpečné situace. Prosíme občany, aby byli ohleduplní k ostatním spoluobčanům a dodržovali následující zásady:

- Neparkujte před přechody a blíže křižovatkám, než 5 m! Zvláště parkování v křižovatkách (týká se to například křižovatky Kladenské a Revoluční naproti svatebnímu salonu) je nebezpečné – řidič odbočující z Revoluční přes vaše auto do křižovatky nevidí!
- Neparkujte na chodnících a obrubnících, pokud to nepovoluje dopravní značka. Chodníky se tím ničí.
- Pokud zrovna nemáte zdravotní obtíže, nebo nepadají trakaře, choďte na autobusové zastávky pěšky! Množí se situace, kdy lidé z okrajových částí města vzdálených třeba jen 500 m jedou na autobusovou zastávku autem, a dále pokračují do práce autobusem. Jejich auto tam pak stojí celý den, čímž blokuje parkovací místa například (u Macíků) pro pacienty lékaře.
- Pokud zrovna není ošklivo a dokážete si ráno udělat o dvacet minut času navíc, choďte se svými dětmi do školy pěšky. Hezky se projdete, uděláte něco pro sebe a nebudete přispívat k všeobecnému ranní motoristickému chaosu před základní školou.
- Pokud již skutečně musíte dítě vézt do školy autem, parkujte u školy tam, kde se to smí (tedy ne v křižovatce, ani před závorou u vjezdu do areálu, ani na autobusové zastávce, ani před vjezdy okolo bydlících obyvatel) – pokud popojedete z křižovatky o 50 m dál, lze legálně zaparkovat například v blízké Sokolské nebo Slepé ulici, místo tam je vždy.
- Pokud bydlíte v zástavbě s úzkými ulicemi, kde je obecně nedostatek prostoru (typickým příkladem je Starý hrad), domluvte se se sousedy, kdo kde bude parkovat, aby to všem vyhovovalo a zároveň aby vždy projela vozidla integrovaného záchranného systému. Vaše stížnosti, že někdo někomu parkuje před oknem, někdo má moc aut, moc návštěv a podobně, jako Městský úřad dost dobře nemůžeme řešit, do sousedských vztahů nemůžeme zasahovat. Než volat na sousedy policii a nevražit na ně je myslím praktičtější domluvit se s nimi. Ulice ve staré zástavbě nejsou nafukovací, a pokud někdo potřebuje zaparkovat více automobilů, není povinností obce ani nikoho jiného mu parkování zajišťovat. Nikdo nemá nárok na konkrétní parkovací místo u svého domu (pokud není např. invalida nebo nemá placené parkovací stání). U nové zástavby dnes již Stavební úřad přímo předepisuje parkování na vlastním pozemku. Pokud se vám všechny vaše vozy nevejdou před dům ani na pozemek, asi budete některé muset zaparkovat trochu dál.
- To se týká např. i podnikatelů, kteří ve městě provozují servisy. Přestože parkování není regulované nějakou dopravní značkou a funguje způsobem „kdo dřív přijde“, důsledky vašeho podnikání by neměly zaplavit všechny ulice okolo provozovny (a opět – je nutné respektovat 5 m vzdálenost od křižovatek a přechodů a další již uvedené zásady, což se velmi často neděje) – již v rámci obecné slušnosti a pěstování dobrých sousedských vztahů.
- Na některých místech se občas objevují cedulky: Neparkovat, soukromé stání! Upozorňujeme, že na umístění podobné cedulky nemá nikdo právo (pokud pozemek ne-

ní přímo v jeho vlastnictví). Pokud chce někdo vyhrazené placené stání, musí o něj požádat město, na své náklady zakoupit příslušnou dopravní značku, parkovací místo vyznačit a zaplatit za ně městu 2000,- Kč ročně.

- Neodkládejte v ulicích ani na silniční vegetaci své vraky (tedy vozy bez SPZ anebo bez technické kontroly). Definice vraku se opírá o příslušné ustanovení zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů. Dle této právní normy se autovrakem rozumí každé úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro účel přepravy osob, zvířat a věcí a stalo se nebezpečným odpadem.
- **Město Buštěhrad v nejbližší době chystá spolupráci s obecní policií Koleč, a jakmile ji zahájíme, začne se odkládání vraků i chybné parkování důsledně pokutovat! Na odstranění vraků tedy máte cca dva měsíce, než s OP budeme mít uzavřenou smlouvu.**

DJ

Čipování psů bude povinné od 1. 1. 2020

Povinně by se měli čipovat všichni psi, nejdříve však ve věku kolem půl roku, v době prvního očkování proti vzteklině. Svého psa můžete nechat čipovat již letos, není třeba čekat na žádné konkrétní datum. Povinné očkování psa proti vzteklině je od tohoto data platné, pouze pokud je pes takto označen. Sankce za nedodržení by se mohly pohybovat až do výše 300 tisíc Kč v závislosti na druhu provinění (§ 72 odst. 3 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., po novelizaci zákonem č. 302/2017 Sb. (přestupek § 72 odst. 1 písm. a) a povinnost ustanovená v § 4 odst. 4 zákona). Výjimkou je pouze pes, který je označen čitelným tetováním provedeným před 3. červencem 2011.

V zákoně č. 302/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony se uvádí:

„Očkování psa proti vzteklině podle odstavce 1 je platné, pouze pokud pes splňuje podmínky na označení zvířat v zájmovém chovu stanovené v čl. 17 odst. 1 předpisu Evropské unie o veterinárních podmínkách pro neobchodní přesuny zvířat v zájmovém chovu, s výjimkou psa, který byl označen čitelným tetováním provedeným před 3. červencem 2011. Chovatel, který chová psa, je povinen zajistit, aby identifikační číslo psa bylo zaznamenáno v dokladu o očkování psa. Identifikačním číslem psa se rozumí alfanumerický kód zobrazený transpondérem, který umožňuje zjistit totožnost konkrétního psa."

Srozumitelně řečeno, pokud nedojde ke změně, s platností od 1. 1. 2020 nebude moci veterinář naočkovat proti vzteklině psa, který není identifikačně označen čipem. Výjimku tvoří psi označení před 3. 7. 2011 čitelným tetováním. V praxi to znamená problém pro celou řadu plemen. Mají-li mít štěňata průkazy původu, musí být identifikačně označena. Kynologické předpisy zatím uznávají jak tetování, tak čipování a o změně se neuvažuje. Chovatelské kluby ale mají o čem přemýšlet. Zůstanou-li u tetování, budou muset majitelé psů nechat své čtyřnohé pomocníky ještě jednou identifikačně označit čipem kvůli vakcinaci proti vzteklině, která je ze zákona povinná.

Dagmar Novotná

Na co se také ptáte

Co je to za nesmysl, ten nový kruháč, co se staví za městem? Jak to, že starostka dovolila, že se rozbila nově opravená silnice a zase se tam něco staví? Může mi někdo smysluplně vysvětlit, proč se to neudělalo, když se dělal nový asfalt na celé té silnici?? Kocourkov! A navíc je ten kruháč nějaký velký! Proč jste Lidlu vůbec prodávali pozemky? (kompilace různých postřehů od občanů)

O koordinaci opravy komunikace a stavby kruháče starostka nerozhoduje, nic z toho není v majetku města a ani zde nestaví město. Město žádné pozemky Lidlu neprodávalo. Komunikace patří Středočeskému kraji a opravu povrchu vloni provádělo Ředitelství silnic a dálnic. Kruháč u odbočky na Kovošrot však buduje úplně jiný subjekt, a sice Lidl, a za své vlastní peníze. A také buduje novou komunikaci, která povede od kruháče kolmo do průmyslové zóny k velkoskladu Lidlu, takže kamiony by měly jezdit posléze tamtudy, a nikoliv kolem Buštěhradu po Měsíčku. V době, kdy ŘSD dělalo nový povrch, neměl Lidl na kruháč ještě ani stavební povolení. Jakožto soukromá firma však funguje evidentně efektivněji než státní podnik. ŘSD udělalo projekt na opravu I/61 a nový kruháč u vodojemu v roce 2013, a stavělo v roce 2018. Lidl v roce 2017 začal o záměru jednat, v roce 2018 byl schopen vykoupit pozemky (pro velkosklad od Třineckých železáren), iniciovat změnu územního plánu, vypracovat projekt a v roce 2019 získal stavební povolení a už staví... kéž by i státní instituce byly takto výkonné! A ohledně rozměru kruháče – je přesně tak velký, aby se tam vešly v obou

směrech bypassy a doprava byla plynulá, a aby se tam kamiony vytočily pohodlně, a ne s odřenýma ušima (jako je tomu bohužel u vodojemu).

Na I/61 je už teď velký provoz, až začnou jezdit kamiony do Lidlu, bude to ještě horší. Jak to, že jste výstavbu velkoskladu povolili?

Je nutno si uvědomit, že v průmyslové zóně mohou stát daleko horší věci než velkosklad Lidlu (a všechny mohou generovat nejen kamionovou dopravu, ale také nějaké znečištění). Před Lidlem jsme odmítli několik záměrů typu obří 40 m vysoký mlýn nebo továrna na letecké součástky. Byla zde také poptávka po pozemcích na drtičku kamení nebo motocyklový okruh. Není to zemědělská půda, ale brownfield (nevyužitá plocha zdevastovaná průmyslem), v územním plánu určená primárně pro průmysl. Stále jsou zde obrovské nevyužité pozemky, které patří většinou Třineckým železárnám, a je naivní si myslet, že se tam už nikdy nic nepostaví. Takže, z kamionů také nadšení nejsme, ale záměr Lidlu považujeme za to lepší, co tam může stát, a myslíme si, že to bude dobrý (a movitý) soused – zatím buduje za vlastní peníze nové dopravní propojení průmyslové zóny, bude také opravovat komunikaci, která vede průmyslovou zónou, a má v plánu vedlejší investice mimo stavbu velkoskladu ve výši cca 100 milionů. Buštěhradu Lidl slíbil vybudování protihlukové stěny podél ulice U Dálnice. Hotový velkosklad nabídne cca 500 pracovních míst, a po velkoskladu bude (u nově budovaného kruháče) postavena také prodejna.

DJ

Malé upozornění kronikáře

Ve středu 28. srpna v odpoledních hodinách došlo na zámku k historické události. Zřejmě poprvé v historii od doby, kdy se vedení města ujali volení radní a později zastupitelé, došlo k tomu, že na veřejné zasedání zastupitelstva se kromě zastupitelů nedostavil NIKDO z občanů. Vysvětluji si to tak, že naše (námi zvolené) zastupitelstvo má naprostou důvěru obyvatel v tom, jak za ně rozhoduje, že není potřeba jeho činnost sledovat či snad kontrolovat, nebo obyvatele vůbec nezajímá, co se tu děje nebo dít bude. Jelikož druhá varianta mi připadá tolik ignorantská, tak raději budu věřit té první.

Váš kronikář JP

Infookénko

Vážení sousedé, rádi bychom se vám opět připomněli s tím, v čem můžeme být užiteční přímo sobě – buštěhradským občanům:

1. kopírujeme ČB, barva
2. tisk ze souboru – e-mail, flash disk
3. vyhledávání a pomoc s vyplněním formulářů
4. vyhledávání informací na internetu pro ty, kteří to neumějí, či nemají internet.

Pro živnostníky a podnikatele:

1. zdarma propagování služeb a nabídek práce na FB Infocentra (městské vývěsky jsou placené jen pro komerční inzerci)
2. zdarma můžete u nás zanechat své prospekty, vizitky a letáky na případné rozdání zde v IC
3. pomoc s grafickým zpracováním letáků, vizitek či reklamních příspěvků na FB.

A k tomu všemu si u nás můžete dát výbornou kávu.

Za Infocentrum
Hedvika Servusová

Buštěhradské akce v říjnu 2019

- ▸ 5. 10. Věčně mladí senioři: Výlet do Litoměřic, odjezd v 9:00
- ▸ 5. 10. Buštěhradské fórum: Buštěhradská jednodenní, start v 9:00
- ▸ 5. 10. Divadlo V.A.D: Úl, Sokolovna od 20:00
- ▸ 13. 10. Kulturní výbor: Podzimní jarmark na Babkách, od 10:00
- ▸ 16. 10. BFK: Dziga Vertov – Muž s kamerou, infocentrum od 19:00
- ▸ 18. 10. Sběr šatstva pro Diakonii Broumov, spolková místnost na zámku, od 9:00 do 17:00
- ▸ 19. 10. Sběr šatstva pro Diakonii Broumov, spolková místnost na zámku, od 9:00 do 17:00
- ▸ 24. 10. Městská knihovna: Jakub Plášek – Cesta do Senegalu, zámecký sál od 19:00
- ▸ 30. 10. Zastupitelstvo města Buštěhradu: Veřejné zasedání, zámecký sál od 17:30

SPOLKY, PŘÍSPĚVKOVÉ ORGANIZACE MĚSTA

Nový ředitel Základní a mateřské školy Oty Pavla v Buštěhradě

V následujících řádcích bychom vám rádi představili nového ředitele ZŠ a MŠ Oty Pavla Buštěhrad, který se své funkce ujal 1. 7. 2019.

Mgr. Václav Barták (36 let) se narodil v Kladně, vystudoval nejprve gymnázium v Kladně, a poté Univerzitu Jana Evangelisty Purkyně – Pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem.

V buštěhradské škole působí od roku 2009 – nejprve jako učitel zeměpisu, tělesné výchovy, informatiky a hudební výchovy, vykonával spoustu dalších prací spojených s chodem školy, byl od svého nástupu prakticky ihned členem školské rady. Roku 2013 se stal zástupcem ředitelky Mgr. Bc. Kristýny Krečové, kteroužto funkci vykonával až do konce června letošního roku. Mezi největší úspěchy jeho školních svěřenců patří 1x 2. místo a 2x 3. místo ve školní florbalové lize, 3. místo v krajském kole přeboru škol v šachu a postup do krajského kola zeměpisné olympiády. Nejzajímavějším úspěchem byla určitě účast v semifinále ankety Zlatý Amos. Je velmi oblíbený mezi dětmi, kolegy i rodiči a naši školu za deset let svého působení dobře zná. Koníčkem pana ředitele ve volném čase je kromě běhání a cestování také hudba – známe ho jako rockového kytaristu z populární kapely Rock and Roll Band Fido. Na zprávu, že právě on byl jmenován do funkce ředitele, jsme tedy měli mnoho pozitivních reakcí jak od rodičů, tak od zaměstnanců školy. Nutno ještě dodat, že staronovou zástupkyní ředitele je Ing. Sylva Vinklová.

Vaclav Barták, nový ředitel Základní a mateřské školy Oty Pavla Buštěhrad. Foto: archiv ZŠ

Pro začátek jsme panu řediteli položili několik otázek:

Proč ses přihlásil do konkurzu na ředitele buštěhradské základní a mateřské školy?
Hlásil jsem se už po odchodu paní Sklenářové tenkrát před šesti lety. Tato škola je pro mě srdeční záležitost a na jejím chodu a všech lidech uvnitř mi velice záleží. Potřeboval jsem novou motivaci a impulz ve své profesní kariéře a toto byl tedy logický krok do budoucna. Škola je krásná, učitelé jsou tu kvalitní, dobře vycházím se zastupiteli, znám mnoho žáků a rodičů. To jsou skvělé předpoklady do začátku nové éry.

Jaký je pro tebe rozdíl mezi prací zástupce ředitele, kterou jsi vykonával několik let, a prací ředitele?
Už za těch pár dní, kdy jsem ve funkci, jsem poznal, že se jedná o obrovskou změnu. Více jednání s lidmi mimo školu, více zodpovědnosti, papírování, legislativy atd. Na druhou stranu ale také mnoho příležitostí pro vymýšlení a naplňování svých vizí a představ. Pokud se něco povede pro školu zařídit, přináší to příjemný pocit uspokojení z dobře odvedené práce.

Jaké jsou podle tebe klady a zápory naší základní a mateřské školy?
Mezi klady rozhodně mohu uvést kvalitní a obětavý učitelský sbor, krásné prostředí, moderní vybavení, osobní přístup k žákům a rodičům. Z věcí, na kterých je nutné zapracovat, bych uvedl zapojení do veřejného života města.

Vím, že na některé otázky je ještě brzy, ale již teď jistě máš představu aspoň o některých změnách, které bys na naší škole chtěl realizovat. Můžeš některé prozradit?
Navázal bych na svou předchozí odpověď. Naše škola se dlouhou dobu distancovala od dění ve městě. Účast na městských akcích, otevřenost a lepší komunikace směrem ze školy je tématem, na kterém pracuji již od počátku. Chci, aby škola byla nedílnou součástí města, spolupracovala, prezentovala se a byla otevřená lidem a dění v Buštěhradě, jak jen to bude možné. Neradi bychom byli „tajemným hradem v Karpatech". Konkrétní změnou, hned na úvod školního roku, byla renovace a rekonstrukce čelního vchodu do staré budovy. Zprovozněné hlavní dveře z ulice jsou jakýmsi úvodním symbolickým gestem směrem k občanům města, že jsme školou otevřenou.

DJ

Přednáška o geocachingu a geoevent v Brandýsku

Ve středu 11. 9. pořádalo Buštěhradské fórum na zámku přednášku o geocachingu. Pan Jaroslav Kvapil, člen České asociace geocachingu (ČAGEO), seznámil posluchače s historií této outdoorové aktivity, vysvětlil její pravidla a postupy potřebné pro nalezení různých druhů keší.

Přednáška se konala ve velkém sále buštěhradského zámku, za přípravu prostoru a techniky patří díky panu Martinu Kosovi.

Součástí přednášky byla i pozvánka na sobotu 14. 9. do Brandýsku, kde se v prostoru u bývalé vodárny konal tzv. geoevent – setkání příznivců geocachingu. Geoevent nesl název „Setkání krajů I." a jednalo se tedy o první putovní akci, která se každý rok bude konat v jiném kraji (v roce 2020 v Moravskoslezském, v roce 2021 v Pardubickém).

Leckdo by si mohl myslet, že se tam prostě sešli lovci keší a povídali si o tom, kde co našli. K tomu samozřejmě také došlo, ale až později, poté, co skončily soutěže pro děti i dospělé a bojová ukázka Military klubu Brandýsek. Vítěz soutěže dospělých si odnesl putovní pohár krajů, dětem udělaly radost drobné ceny a diplom za účast. Všichni také mohli zkusit štěstí v bohaté a vtipné tombole – kdo by například netoužil vyhrát za desetikorunu stavebnici lopaty (násadu a lžíci)?

Matka Příroda na ten den navíc zařídila krásné babí léto, a tak se všichni po skončení programu mohli posadit k občerstvení a družné zábavě za doprovodu pozvaných kapel.

„Setkání krajů I." pořádalo ČAGEO a skupina GEOCvrčovice.

Led

Echo ZUŠ

Prázdniny rychle utekly a my jsme opět na prahu nového školního roku. To je čas k zamyšlení a ke zhodnocení.

Největší překážkou v našem rozvoji je stále omezená kapacita školy. Přestože úspěšně vyřízená žádost o navýšení kapacity před 2 lety o 52 žáků nám pomohla otevřít výuku hry na nové hudební nástroje, poptávka po studiu stále vysoce převyšuje naše možnosti. Letos se přihlásilo 94 uchazečů, což bylo o 25 % víc než v loňském roce. Přijali jsme 47 nových žáků.

O prázdninách se u nás konaly menší stavební úpravy v interiéru školy, které případné další navýšení umožní. Po letech odkládání konečně došlo k odkopání jižní strany budovy, do které silně zatékalo. Pánové z technických služeb nám zmenšili a zrekonstruovali velmi nevábnou a nepopulární místnost – nyní krásnou učebnu. Vedle brzy vznikne další třída pro individuální výuku. Velké poděkování patří městu Buštěhrad za podporu a snahu vyjít našim plánům vstříc.

Nejvýznamnější události v uplynulém školním roce:

- V září jsme spustili nové webové stránky, které nám vytvořila paní Dana Heráňová.
- Spolupráce s paní Monikou Žitníkovou, která se stala výhradní fotografkou ZUŠ Buštěhrad.
- Ve škole jsme přivítali nové pedagogy. Pana Josefa Matějku, sólo trumpetistu orchestru armády ČR, a paní Zuzanu Haraštovou, která je absolventkou VŠMU v Bratislavě. Škola má poprvé v historii plně kvalifikovaného vyučujícího ve hře na akordeon.
- Paní Soňa Macháčková se ujala vedení školního pěveckého sboru.
- Na pobočce v Brandýsku jsme zahájili výuku klavíru, hudební nauky a založili flétnový soubor, děti proto nemusí dojíždět každý týden do Buštěhradu.
- Objev fotografie Městské hudební školy Buštěhrad rozpoutal pátrání o její historii a naskytla se otázka, zda tuto školu nepovažovat za předchůdce ZUŠ Buštěhrad.
- 18. 10. se konal koncert ke 100. výročí založení Československé republiky.
- 24. 11. jsme se podíleli na oslavách 20. výročí DPS Buštěhrad.

Učebna ZUŠ po rekonstrukci. Foto: M. Fila

- 30. 11.–2. 12. rozsvícení vánočního stromu v Buštěhradě, Brandýsku, Hostouni a ve Cvrčovicích.
- Od ledna 2019 máme v Buštěhradském zpravodaji novou nepravidelnou rubriku „Dnes se vám představí…"
- Zahájili jsme postupnou výměnu interiérových dveří za historické.
- Na konci března se konal Jarní koncert v cyklu KPH, kde vystoupili žáci ZUŠ se svými rodiči a učiteli.

- Hlavním projektem celého školního roku se stal koncert v zámecké Sýpce, kde společně vystoupily naše soubory s orchestry ze ZUŠ Jižní Město v Praze.
- 24. 5. Noc kostelů (vystoupení žáků ZUŠ od 18:00 v kostele Povýšení sv. Kříže).
- 1. června jsme společně s buštěhradským Pelíškem pořádali oslavy Dne dětí.
- Přehled vystoupení ZUŠ Buštěhrad v uplynulém školním roce:
- 16 koncertů žáků hudebního oboru spojených s výstavami výtvarného oboru.
- 4 vystoupení tanečního oddělení.
- Hudební doprovody na rozsvícení vánočního stromu v Buštěhradě, Brandýsku, Hostouni a ve Cvrčovicích.
- Vítání občánků v Buštěhradě, Hostouni a Brandýsku.

MgA. Martin Fila – ředitel školy

V Pelíšku to žije

Rodinné centrum Buštěhradský pelíšek je příjemný prostor pro děti i jejich rodiče. K dispozici je vybavená dětská herna, v kuchyňce vám můžeme uvařit čaj nebo kávu a v kanceláři je možné si sednout s vlastním notebookem a pracovat, učit se nebo si vyřídit věci, na které s dítětem za zády nemáte klid.

V současné době nemá Pelíšek žádného stálého zaměstnance, přesto se snažíme prostor co nejvíce otevřít pro rodiny. V nabídce jsou jak volné herny s možností přijít, když zrovna máte chuť, tak i pravidelné kroužky a jednorázové akce. V době uzávěrky BZ jsou ve všech kroužcích volná místa, nebojte se nám ozvat a připojit se.

Co se skrývá pod jednotlivými názvy v tabulce programu?

- **Volná herna:** Přijďte s dětmi do herničky, děti jsou obvykle tak nadšené z nových hraček a dalších dětí, že své rodiče či prarodiče nechají dát si v klidu kávu nebo čaj a popovídat si. Volná herna je pro členy Pelíšku zdarma, pro ostatní stojí symbolických 30 Kč. Členové Pelíšku mají po domluvě možnost otevřít volnou hernu pro sebe i pro ostatní i v jiných časech.
- **Volná herna + hlídání dětí + coworking:** V pondělí a ve středu dopoledne je možné buď pobýt společně s dětmi v herničce, nebo je u nás nechat na hlídání. Vy zatím můžete buď úplně odejít, nebo si s notebookem sednout vedle v kanceláři a pracovat nebo se vzdělávat. Coworking znamená práce ve sdílené kanceláři. Zaváděcí cena za celé dopoledne: 100 Kč pro členy Pelíšku, 150 Kč pro nečleny. Hlídání dětí prosím objednávejte předem.
- **Pelíškohraní:** Společné setkávání dětí a rodičů plné her, zábavy, cvičení a vyrábění. Navazujeme na oblíbené cvičení pro malé děti. Lektorky Aneta Krátká a Soňa Neusserová obohatily veselé cvičení s říkankami o další aktivity. Vhodné pro děti od 9 měsíců do 3 let v doprovodu rodičů. Po skončení je možné zůstat ve volné herně. Cena 50 Kč pro členy/80 Kč pro nečleny. Není nutné chodit pravidelně.
- **Tvořivé ručičky:** Výtvarný kroužek pro děti 5–7 let vede učitelka z MŠ Katka Jirkovská. To má pro

pondělí	08:30–11:30	**Volná herna** + hlídání dětí + coworking
	13:30–15:30	**Volná herna**
	16:00 – 17:00	**Tvořivé ručičky**: výtvarka pro děti 5–7 let
úterý	09:30–10:15	**Pelíškohraní**: Společné setkávání dětí a rodičů plné her, zábavy, cvičení a vyrábění
	10:15–11:30	**Volná herna**
	15:00–16:00	**Logohrátky** pro děti 3–5 let
středa	08:30–11:30	**Volná herna** + hlídání dětí + coworking
	15:00–16:00	Creating English: **Movers**
	16:00–16:30	Creating English: **Starters**
čtvrtek	09:30–10:15	**Pelíškohraní:** Společné setkávání dětí a rodičů plné her, zábavy, cvičení a vyrábění
	10:15–11:30	**Volná herna**
pátek	16:30–18:00	**Tvoření pro rodiče s dětmi**
víkendy	Možnost pronájmu herny na narozeninové oslavy	

Pravidelný program. Foto: archiv Pelíšek

ŘÍJEN 2019			
středa	2. 10.	17:00	Baby kino: Ledové království
středa	16. 10.	17:00	Baby kino: Film bude upřesněn
čtvrtek	17. 10.	8:30	Brain&Breakfast: Inspirativní snídaně na téma Stárnutí populace jako hrozba nebo příležitost
pátek	18. 10.	9:00	Podnikání není raketová věda: Workshop o tvorbě business plánu
pátek	25.10.	9:30	Besedu s psycholožkou Mgr. Anitou Michajlukovou, autorkou knížky „Dítě, které se v životě neztratí“
pátek	31.10.	17:00	Strašidelný rej + Přespávání v Pelíšku
termín bude upřesněn			Výroba ptačích budek
termín bude upřesněn			Cestovatelské promítání

Akce říjen 2019. Foto: archiv Pelíšek

děti z budovy MŠ na Hřebečské tu výhodu, že je může ze školky přivést na kroužek a rodiče si je pak vyzvednou rovnou v Pelíšku. Děti si vyzkoušejí nové zajímavé výtvarné techniky. Cena 500 Kč/měsíc pro členy Pelíšku, 600 Kč pro nečleny.

- **Logohrátky** vede učitelka z lidické MŠ Barbora Süssemilchová, která má kvalifikaci asistent logopeda. Jedná se o hravé procvičení jazýčků a správné výslovnosti pro děti 3–5 let, které jim pomůže předejít pozdějšímu dojíždění k logopedovi do Kladna. Cena 500 Kč/měsíc pro členy Pelíšku, 600 Kč pro nečleny.
- **Creating English**: Kurz angličtiny pro děti s americkou rodilou mluvčí Corryn Finch. Kurz Movers je určený pro žáky 1. stupně ZŠ, Starters pak pro děti od 3 do 6 let. V době uzávěrky časopisu nebyl dostatek zájemců pro plánovaný kurz Playgroup pro maminky s malými dětmi, pokud by vás tato možnost zaujala, ještě by byla možnost ho otevřít. Cena za 12 lekcí je 1560 Kč pro členy Pelíšku, 1900 Kč pro nečleny.
- **Tvoření pro rodiče s dětmi**: Navazujeme na páteční tvoření, letos bude každý týden. Střídat se bude Hanka Hejná se Soňou Neusserovou. Zatímco Soňa se zaměří na jednodušší výtvory, kde budou hrát hlavní roli děti, u Hanky se často nové techniky naučí i rodiče. Cena dle náročnosti materiálu, pro členy Pelíšku zvýhodněná. Není nutné chodit pravidelně.
- **Dětské narozeninové oslavy:** V sobotu a v neděli je možné si Pelíšek pronajmout na dětské narozeninové oslavy. Cena pro členy Pelíšku je jen 200 Kč za celou akci. Máme radost, že tuto možnost čím dál tím více využíváte.

Divadelní představení O červené Karkulce. Foto: M. Žitníková

Google kalendář Pelíšku

Odkaz na akci „Podnikání není raketová věda“

Další akce v Pelíšku:

Září bylo v Pelíšku pestré. Sezónu otevřela Zahajovací party s DJ Pianosou, kromě písniček si děti užily zábavné hry a KIXindlíci nám zahráli pohádku o Červené Karkulce. Proběhl Workshop „Jak snadno vytvořit plakátek v programu Canva“ a první inspirativní snídaně z cyklu Brain&Breakfast na téma Přichází učící se organizace. Podobné snídaně budou probíhat vždy jednou za měsíc a jsou otevřené pro všechny, nejen pro rodiče. Více o projektu najdete na webu https://www.brainbreakfast.cz/. Cyklus cestovatelských promítání otevřelo téma Albánie s dětmi. A co nás čeká v říjnu viz tabulka.

Všechny neobsazené časy jsou k dispozici pro vás! Chcete si zorganizovat svou akci? Promítnout fotky z dovolené? Uspořádat přednášku nebo workshop?

Kontaktujte nás!
tel.: 739 771 706
e-mail: rcpelisek@seznam.cz

Chcete mít plán akcí Pelíšku stále k dispozici? Naskenujte tento QR kód pomocí aplikace QR čtečka ve vašem mobilním telefonu a dostanete se na Google Kalendář Pelíšku. Pokud používáte Google Kalendář, můžete si v něm zobrazit i akce Pelíšku.

D. Cvachová, za RC Pelíšek

Podnikání není raketová věda – Workshop v Pelíšku 18. 10. 2019

Chceme, aby byl Pelíšek také místem profesního rozvoje rodičů. Jednou z možností, jak skloubit práci s rodinou, je podnikání. Na mateřské a rodičovské dovolené je ideální čas začít v malém a podnikání si vyzkoušet. Zdravotní a sociální pojištění v této době platí stát, udělat si živnostenský list a přivydělat si tím, co nás baví, není nic obtížného, ať už je to focení, šití, výuka jazyků nebo práce v marketingu.

Ve spolupráci s partou #Holky z marketingu – Kladno a okolí a s holkami kolem projektu M.arter jsme pro vás v Pelíšku připravili interaktivní workshop na téma Podnikání není raketová věda aneb Sestavíme spolu váš business plán v klidu a s úsměvem. Naučíte se zde novým věcem, které můžete okamžitě využít v praxi při tvorbě nového projektu či při vedení svého začínajícího nebo i zaběhnutého podnikání. Společně s Andreou Bohačíkovou si vytvoříte svůj vlastní business model: Proberete spolu vaši přidanou hodnotu – to, co vás dělá jedinečnými oproti vaší konkurenci, kdo je váš zákazník, jak ho oslovit a hlavně kde ho najít. Na co si dát pozor a co vám naopak může usnadnit práci a spoustu dalšího. Podíváte se tak trochu i na finance a zjistíte, že podnikání opravdu není žádná raketová věda, ale je třeba se pořádně připravit...

A hlavně: Získáte inspiraci, rozšíříte si své obzory, dostane se vám cenných informací z praxe a poznáte ženy na stejné vlně, jako jste vy.

Neváhejte tedy přijít načerpat energii, zkoušet nové věci a posouvat své projekty dál.

Značka: Děti a úsměv v klidu s sebou.

Cena: 350 Kč

Přihlášky na workshop jsou k dispozici pod tímto QR kódem. Otevřete si v mobilním telefonu aplikaci QR čtečka a naskenujte tento kód. Kdyby to nefungovalo, napište nám na rcpelisek@seznam.cz a pošleme Vám přihlašovací link e-mailem.

D. Cvachová, za RC Pelíšek

Kanáři a holubi na zámku

V sobotu 7. září probíhalo v Buštěhradu pravé babí léto. Bylo ideální počasí pro rodinnou procházku zakončenou prohlídkou zajímavých ptáků v buštěhradském zámku. V přízemí byli k vidění kanáři zpěvní, barevní a postavoví, v podloubí byli holubí krasavci a na nádvoří holubi poštovní. Na republikovém mistrovství zpěvní kanáři soutěží ve čtyřčlenných kolekcích. Jsou ve čtyřech klecích postavených na sebe a zpívají. Ve výstavních prostorách se pěvci chovali jako skuteční mazáci a nehnuli pírkem ani při přítomnosti mnoha zvídavých návštěvníků včetně malých dětí. Kanárky přiblížil návštěvníkům pan Bohumil Fábera. Ptačí slavnosti se bohužel nemohl účastnit buštěhradský chovatel a propagátor chovu kanárů pan Josef Kotouč. V 16 hodin se otevřela dvířka startovacích boxů a začal holubí závod. Každý závodník letěl na čas do svého holubníku. Řeknu vám, že když najednou vyletí 150 holubů, je to citelný průvan. Buštěhradský spolek chovatelů je úspěšný v republikových soutěžích ve zpěvu harckých kanárů. Chovatelé kanárů i holubů přijímají nové členy z mladších generací, neboť příznivci tohoto specifického koníčku pomalu ubývají….

Přijďte se seznámit s chovem kanárů osobně někdy příště. Budete v dobré společnosti.

LZ

Setkání s harckými kanáry a poštovními holuby

V sobotu 7. září zámecké nádvoří patřilo našim buštěhradským chovatelům, kteří společně s Infocentrem Buštěhrad, kulturním výborem a Zooparkem Zájezd pro děti a dospělou veřejnost připravili výstavu poštovních holubů a harckých kanárů.

Příjemné odpoledne začalo prohlídkami v podloubí městské knihovny, ve kterém jsme si spolu s holubáři Jaroslavem Frenclem, Štefanem Ďurikem a Imrichem Balážem mohli prohlížet jejich nádherné svěřence, povídat si o všem, co k holubářství patří a čím vším jsou poštovní holubi zajímaví. Jejich orientační smysl a letecké výkony jsou neuvěřitelné, trať může měřit i 1000 kilometrů. Pokaždé je také velmi napínavé čekat na okamžik, kdy se z dlouhých cest vrátí domů. Dozvěděli jsme se, co je třeba dělat, když holub s kroužkem na nožce přistane u vás doma: nechat jej den, dva v klidu odpočinout, aby nabral sílu. Můžete mu dát do misky vodu a syrovou rýži, hrách nebo čočku, může být i zrní. Po čase se zase sám vydá na cestu do svého cíle. Poštovní holubářství na Buštěhradě má bohatou historii a celou řadu zajímavých osobností, součástí dějin města je již od počátku 30. let minulého století. Každému, kdo by se o poštovních holubech chtěl dozvědět více, rádi předáme kontakty, můžete si domluvit i osobní setkání přímo u holubníků.

Na svém tradičním příležitostném stanovišti, ve spolkové místnosti, setkání pokračovalo výstavou žlutých zpěvných harckých kanárů, jejichž původ ukazuje na pohoří Harz ve středním Německu. Nechyběli ani další kanáři červených a žlutozelených barev včetně charismatických kanárů kadeřavých s podivuhodnými parukami na hlavičce. Bohumil Fábera vyprávěl o unikátní schopnosti malého pěvce ucítit zemní plyn, díky čemuž se stal životně důležitým společníkem všech horníků od nejstarších dob až po vynález detekčních přístrojů. Všem zvídavcům též odhalil krásy i úskalí chovu kanárů, které si žádá každodenní trpělivou péči, kdy celoroční úsilí vyvrcholí na prahu zimy výběrem čtyř nejlepších kanárů a jejich přípravou na soutěže. O výjimečných schopnostech buštěhradských chovatelů svědčí četná vítězství doma i v zahraničí, na kterých spolu s Josefem Kotoučem pravidelně obsazují první místa jak s „kvartety", tak i se sólovými pěvci. Podobně jako u poštovních holubů i chovatelé kanárů jsou otevřeni všem dotazům malých i velkých milovníků zvířat a přírody, kontakty jsou k dispozici v Infocentru. Harcčtí kanáři se na zámek vrátí i ve druhé polovině prosince k pravidelné soutěžní kvalifikaci.

Holubáři a kanárkáři spojili své síly i v přípravě soutěže v kreslení pro malé i starší děti, které se s papíry a pastelkami zabydlely v oblíbeném Infocentru s kavárnou. Vítězům pak byly rozdány pěkné ceny včetně volných vstupenek do Zooparku Zájezd. Zlatým hřebem celého dne bylo vypuštění stovek poštovních holubů z přistaveného speciálního přívěsu. Na výstavu přišlo více jak sedmdesát mladých rodin s malými i staršími dětmi. Bylo to velmi příjemné odpoledne, těšíme se na příště!

Martin Kosa

Podzim na Buštěhradě s Českým červeným křížem

Za sebe i za ostatní členy MO ČČK bych nejprve ráda touto cestou poděkovala panu Tomášovi Hofmanovi za to, že absolvoval školení první pomoci. Díky tomu je dalším naším členem, kterého můžete vídat na sportovních i společenských a kulturních akcích v Buštěhradě s označením a brašnou. Vzhledem k jeho vysoké postavě ho nepřehlédnete. Poděkování mu také zejména patří za zajištění této potřebné služby při velké akci na fotbalovém hřišti v rámci oslav 100 let SK Buštěhrad.

Po domluvě se zástupci Diakonie Broumov a ve spolupráci s Městským úřadem Buštěhrad uspořádá MO ČČK podzimní sbírku šatstva. Uskuteční se ve dnech 18. a 19. října v přízemí Městského úřadu Buštěhrad, ve spolkové místnosti (vchod za výtahem). Po oba dny nám můžete věci nosit od 9.00 do 17.00 hodin. Vybraný textil, který donesete, pomůže šetřit životní prostředí, protože neskončí v komunálním odpadu. Dostane se k lidem v tíživé životní situaci, nebo se využije k druhotnému zpracování na netkané textilie. Co můžete přinést? Jakékoliv oblečení, lůžkoviny, prostěradla, vatové i péřové přikrývky, deky, ručníky, záclony, látky – vše čisté. Co nenosit? Kožichy, ledničky, televize, počítače, nábytek, kočárky, jízdní kola či znečištěný a vlhký textil. Věci od vás převezmou členky MO ČČK zabalené v pevných igelitových pytlích.

Dále prosím členy Místní organizace ČČK o zaplacení členského příspěvku za rok 2018 u paní Hany Soukupové (která je také naší členkou) v pokladně na městském úřadě. Dostanete zde i potvrzení o zaplacení.

V závěru bych ráda požádala všechny, kdo by měli zájem pomáhat a pracovat spolu s ostatními v místní organizaci ČČK, aby se na mě kdykoliv obrátili na tel. 312 250 260.

Zdeňka Doležalová, za MO ČČK

SPORT

SK Buštěhrad – Fotbal

Na začátek nového ročníku okresního přeboru zavítali buštěhradští fotbalisté na hřiště Kabla Kročehlavy, na kablovku, s kterou v přípravě vysoko prohráli. Těsně před sobotním zápasem se povedlo přivést nazpět odchovance buštěhradského fotbalu a posilu středové řady Lukáše Nachtigala. V koukatelném fotbalovém utkání se oba celky předvedly technickou hrou a vyrovnanou partií. V polovině prvního poločasu měli Buštěhradští výhodu penalty, ale novice v sestavě Nachtigala vychytal domácí brankář. Poločas zůstal bez branek. Druhý poločas byl velmi podobný tomu prvnímu, jen s tím, že góly se povedlo vstřelit jen aktivnímu Buštěhradu. Druhou penaltu v zápase už proměnili. Autorem branky byl v 80. minutě Výborný. Pojistku pak dal do prázdné branky v 90. minutě po brejku Vávra. Tedy první 3 body v nové sezóně.

Ani ve druhém kole buštěhradští fotbalisté nezaváhali a brali 3 body, když

porazili tým Brandýsku. Ve velkém vedru hrané utkání bylo od začátku vyrovnané. První dvě příležitosti měli hosté, když z jedné střely ze střední vzdálenosti trefili tyč. Poté už začali hrát i domácí a první branku za Buštěhrad vstřelil ve 21. minutě debutant Vinš. Hostům se povedlo vyrovnat ve 28. minutě. Do poločasu byl nadále aktivnější domácí Buštěhrad a po zásluze se mu povedlo vstřelit druhou branku. Ve 43. minutě se prosadil Vávra – poločas 2:1. Druhý poločas byl z obou stran nervózní. Rozuzlení přišlo v 62. minutě, když hostující obránce obdržel po faulu na Pavliše rovnou červenou kartu. Domácí poté kontrolovali hru a pojistku přidal v 80. minutě aktivně hrající Vávra. Další dvě vyložené šance neproměnil střídající veterán Rohla, a tak konečné skóre utkání zůstalo 3:1 pro Buštěhrad.

Neporazitelnost buštěhradského týmu trvalo i po třetím kole. Na hřišti libušínského béčka vítězíme 2:0. Domácí fotbalisté, posílení o tři borce z áčka, byli před zápasem jasným favoritem a čekalo se od nich tříbodové vítězství. Pravdou byl ale opak. Buštěhrad se vyrovnal technické hře domácích, skvěle zapracovala obranná hra a také agresivitou jsme domácí tým předčili. Od první minuty bylo vidět, že Buštěhrad nechce dát svoji kůži zadarmo. Díky tomu všemu se na krásném hřišti hrál skvělý fotbal, který vysoce převyšoval kvality okresního přeboru. V prvním poločase si oba týmy vytvořily po třech velkých šancích, ale na opravdovou tutovku se čekalo až do druhého poločasu. První gól přišel v 59. minutě. Neskutečnou akci na jeden dotek předvedli Buštěhradští, když z vlastního vápna po souhře čtyř spoluhráčů skóroval Výborný. Za pět minut orazítkoval Rudolecký tyč libušínské branky. V tu dobu už začal Buštěhrad kontrolovat hru a hrozil z brejkových situací. Pro domácí byla smrtelná 83. minuta, když po přihrávce Falce se trefil Nachtigal. A když po samostatném nájezdu vyhořel hostující Křišťan na domácím brankáři, dokráčeli Buštěhradští k vítězství 2:0 na horké půdě Libušína. Vyzdvihnout se dá výkon Musela a Rudoleckého, kteří si na pro ně netradičních postech vedli velmi dobře.

Další kolo a další 3 body. Fotbalisty Buštěhradu nezastavili ani hosté z Vraného, kteří si odvezli debakl 7:0. Od první minuty na skvěle připraveném hřišti nedali domácí fotbalisté hostům z Vraného šanci. Krásné akce, parádní góly a konečný potlesk fanoušků naznačil to, že by na tom letos Buštěhradští mohli být o dost lépe než v loňské zachraňující sezóně. Poločas utkání byl 3:0. Hattrickem se na výsledku podílel Jindra. Konečný výsledek pak byl 7:0. Tento zápas hraný za pěkného počasí a s velmi hojnou diváckou kulisou s přihlédnutím na prohru Novo Kladna v tomto kole zapříčinil, že se buštěhradský tým vyhoupl do čela tabulky okresního přeboru, a to s plným počtem dvanácti bodů. Mohly tak naplno propuknout posvícenské oslavy, které tímto sobotním zápasem začaly. Popřejme hráčům Buštěhradu mnoho štěstí do následujících bojů a hodně kvalitních výkonů, jako předvádějí doposud! Děkujeme fanouškům týmu za podporu a srdečně zveme na další zápasy SKB.

Věrní fanouškové SK Buštěhrad při výhře 20 : 0 v Libušíně. Antonin Tatíček a Dita Týčová. Foto: A. Šturm

Za SKB Aleš Šturm

O hokeji s hokejisty, aneb Šimon, Švihlajs, Zelí

Na jaře minulého roku jsme sledovali baráž o postup do nejvyšší soutěže ledního hokeje v Čechách a na Moravě. Jak víme, Rytíři Kladno to po dlouhých pěti letech dokázali a 13. září se postaví ke svému prvnímu extraligovému zápasu proti třineckým Ocelářům. Pokud se budeme ptát, kdo má na postupu největší podíl, velmi pravděpodobně uslyšíme jména Jágr a Pleky. Všichni se ale shodnou, že každý jeden muž z týmu Rytířů do toho dal úplně všechno a že to byla krása. Jedno méně známé jméno jsme v těch dnech ale slýchávali častěji: Šimon Jelínek. Kdo žije hokejem, ví, že je Šimon z Buštěhradu a že naše město má výrazných osobností ledního hokeje více. K setkání se Šimonem jsem proto přizval i dva matadory ledního hokeje, obránce Luboše Švihlíka a brankáře Jana Zelenku. Jako někdejší mladší žák plzeňské Škodovky v ledním hokeji jsem se moc těšil, co mi o hře, kterou jsem miloval a dodnes ji s velikým zájmem sleduji, řeknou ti, kteří to dotáhli dál. Než ale začneme, dovolte ještě krátkou poznámku. Rozhovory s pozoruhodnými osobnostmi jsou živou, někdy velmi živou disciplínou, často během nich vznikne živá atmosféra, kterou novináři svým čtenářům zprostředkovávají drobnými poznámkami v závorkách, jež vkládají do proudu slov, např. takto: (smích). V případě tohoto setkání si však tuto pomůcku budeme muset odpustit – text rozhovoru by byl čtyřikrát delší (smích). Nicméně, ponecháváme v autentickém přepisu textu alespoň hovorovou řeč všech zúčastněných.

Setkání proběhlo doma u Švihlíků a začalo prohlídkou sbírky hokejek.

Takže tohle je ten archiv, o kterym jsem do týhle chvíle netušil, že tady je. Já znám tu červenou artisku, a pak ještě tu lionku, s těma jsem hrával! O těch ostatních jsem vždycky jen snil.

Luboš Švihlík (dále jen **LŠ**): Tak o tom něco povím, když jsme tady u toho. Ta nahoře, to je zbytek hokejky, s kterou naši hokejisti vyhráli MS v r. 1972 v Praze.

Jan Zelenka (dále jen **JZ**): Vláďa Martinec…

LŠ: To už měli mírovky (*hokejky na míru; pozn. red.*), to už byl prakticky evropskej standard. Tadyhle ta červená, to jsou 80. roky, s tim jsme hráli my. A támhleta je taky moc zajímavá, Vítěz Speciál, s tim jsme hrávali, ještě než jsem narukoval na vojnu, prakticky od starších žáčků, až do dorostenecký ligy. Ty byly jenom rovný, ty jsme si začali vohejbat sami, v páře jsme to zkoušeli.

A támhleta lionka, tak to je poslední mírovka, to byly poslední dřevěnky z Horažďovic. To je už možná rok 2000. Pak jsou tam rarity – jedna CCM, první kompozitka.

Šimon Jelínek (dále jen **ŠJ**): Hm…

LŠ: Tamhleta forwardka, ta má zajímavou historii, s těma jsme hrávali v Dukle Trenčín v 70. létech, přesně 1974. Ta bohemka je kladenská, konec 80. let, a vedle je standardka, ty se tady taky prodávaly. A tahle sherwoodka, dřevěnka, k tý jsem se dostal takovym záhadnym způsobem. Pořádáme OK Cup, kdy se k nám slítávají letecký společnosti na hokejovej turnaj, a v kabině u Delty seděl chlapec a měl tuhle hokejku. Vezmu jí do ruky a řikam: „Ty máš eště dřevěnku?" a on říká: „To je originál Paul Coffey." Večer jsem přijel domů a našel jsem kartičku Paula Coffeyho, toho jsem měl rád, vyhlášenej obránce v NHL, levák. Tak jsem druhej den přijel a řikam mu: „Tohle je originál kartička Paula Coffeyho," a von na to: „Nekecej! Chceš tu hokejku?" Já: „Chci!" „Tak mi dej tu kartičku!" Tak jsem mu jí dal, a teď tu mám jeho hokejku. A támhle (ukazuje Zelenkovi starou fotografii na zdi) se najdeš.

JZ: Nojo! Tady jsem v civilu… (*bez dresu; pozn. red.*)

A tady vidím, že už máte na sobě moderní výzbroj.

ŠJ: A co ty brusle támhle?

LŠ: Ty jsem dostal náhodou, ty jsou z r. 46–47 a je na nich vyšitá Prodejna sportovních potřeb Sokol, Na Poříčí. Klasický kanady, s kterejma se hrávalo. Pak mám támhle vod kováře vykovaný brusle z r. 1930.

JZ: Na kličku…

LŠ: A támhle z r. 2016 je certifikát, že jsem si zahrál zápas 24 hodin, takovej maraton, já mam 17,5 hodiny čistýho času.

Jakej je vlastně nejdelší hranej čas?

JZ: Já myslim, že to bylo v NHL za Jardy Jágra, asi 8 hodin v prodloužení.

LŠ: Moje nejslavnější období Dukla Trenčín 1974 (ukazuje na fotografii). Podívej se mi na kotníky, Šimone.

ŠJ: To bylo závaží?

LŠ: Chrániče na kotníky, to tehdy obránci mívali. Po vojně, v 70. létech jsem dostal lano na 5 let v Banské Bystrici, pak na 2 roky v Trenčíně. Vrátil jsem se v roce 81, hlavně kvůli dětem. Pak jsem měl lana do první ligy Slavie i Chomutova, ale já zvolil partu v Berouně, která hrála krajskej přebor, nebylo to časově tak náročný. Tam jsem odkroutil 9 sezon. Sice nižší soutěž, ale byli tam zase top hráči, kteří končívali, takže to mělo úroveň. Zahrál jsem si s tátou kluků Kaberlovic, s Edou Novákem, s Lubošem Bauerem...

V kolika letech jste začali každej z vás s hokejem?

LŠ: Naše generace, jako každá, se zhlížela v idolech. Tam na prvním místě budu jmenovat Edu Nováka. To bylo opravdu něco, když jsme se s ním potkali na zimáku na Kladně a mohli jsme ho pozdravit… Všichni jsme vzešli ze Sokola a z rybníků. Když nebyly zamrzlý rybníky, scházívali jsme se v Sokolovně a často, 2–3x tejdně byla gymnastika. Měli jsme dva cvičitele, který nám dali základy. Na jaře se chodilo na hřiště. Dokavaď jsme viděli na mičudu, lítali jsme venku. A zajímavý bylo, že ty starší nás vždycky brali do party: ty jsi malej, tak šup do brány. Nikdy se nestalo, že by někdo zůstal stranou. Starý se rozdělili a my mladý jsme hráli s nima a poslouchali je. To mělo něco do sebe. Pak jsem šel do školy a byly školní zápasy, kam občas zabrousili fundovaný trenéři. Jednou na mě takhle jeden z nich kouká a povídá: „Můžeš v pondělí přijít na trénink?" Přišel jsem domů a prohlásil, že v pondělí po škole jedu pryč. „A kam jedeš?" „No, na trénink, na Kladno. Udělali výběr a vybrali mě. Jdu hrát hokej." Vidim to jako dneska. Druhej den vlezu do autobusu a celou jízdu si tak představuju, jaký to bude. To byl pro mě ohromnej okamžik. Ale my začínali pozdějš než dnešní kluci, kolem osmýho, devátýho, desátýho roku. Oni dneska jdou už v pěti letech.

Tohle bez opory rodičů nejde. Bylo mi 10, ráno jsme měli trénink v 6, takže se šlo na autobus, kterej vozil chlapy na šachtu nebo do Poldovky. Takzvanej šichťák. A já s hokejkou mezi nima. Autobus zatáčel dolů k Poldi, já u Zory vyskočil a proběhnul jsem vokolo Centrálu a Český Lípy a v šest jsem už byl ve výzbroji na ledě. A 5 minut před koncem tréninku jsem šel z ledu, protože autobus mi jel ve 40, naštěstí vod Liďáku, a měl jsem povoleno přijít o 10 minut pozdějš na první hodinu do školy. Takhle dvakrát, třikrát v tejdnu. K tomu v sobotu a v neděli zápasy. To všechno bylo možný díky tomu, že jsme u rodičů měli podpo-

ru. Neměli jsme auto, žilo se jinak, takhle to tenkrát bylo. Tohle všechno naučí člověka samostatnosti a zodpovědnosti. Rád na to vzpomínám. No, a když pak máš vnuka a v každym koutě ti stojí hokejka, tak když je mu pět, tak mu ty brusle koupíš, a už je náš a jde se na židličky…

Co jsou to židličky?

LŠ: Začátečníci. Děti, který na tom ještě neumějí stát, tak si na ledě na ně sedaj a zkoušej v bruslích vstát. V září jich je 100, na Vánoce 60, nakonec jich zůstane na dva mančafty kolem padesáti. Kladno dostane šanci obnovit sportovní třídu a teď přijde to rodičovský dilema: mám je tam poslat? Nemám? Jde o velký životní rozhodnutí. Rodiče se mě ptají, jak se mají rozhodnout, a já jim říkám: „Co by za to muj táta dal, mít to dohromady se školou."

A jak je to dneska s mladym hráčem dál, když skončí na hokejový základní škole?

LŠ: Tříbí se to. Už když přijdu na židličky, kouknu a vidim: hele, tady je jeden a támhle možná druhej, ty to v sobě maj. Jenže nikdo z těch dvou třeba nebude mít tu píli, kterou má zas někdo další. Jestli bude z mladýho hráče opravdovej hokejista, to se láme teprve v pubertě.

ŠJ+JZ: Jo, přesně tak.

LŠ: Mladší dorost.

JZ: Mladší dorost, starší dorost. To jsou ty zásadní předěly.

LŠ: Tam se to láme. Proto nemám rád ty řeči některejch ambiciózních rodičů postávajících při tréninku kolem mantinelu. Ta věc se má totiž tak, že musíš mít šanci dělat chyby. Pětkrát, šestkrát, a musíš se naučit to napravit. Tohle nenajdeš za rok, na tom musíš makat roky, pořád. Tohle musíš pochopit. Bez toho je talent i dřina na nic. Ale zase říkam: ať nám děti sportujou, nechejme jim volnej prostor v něčem, co má smysl. Rodiče by se do toho

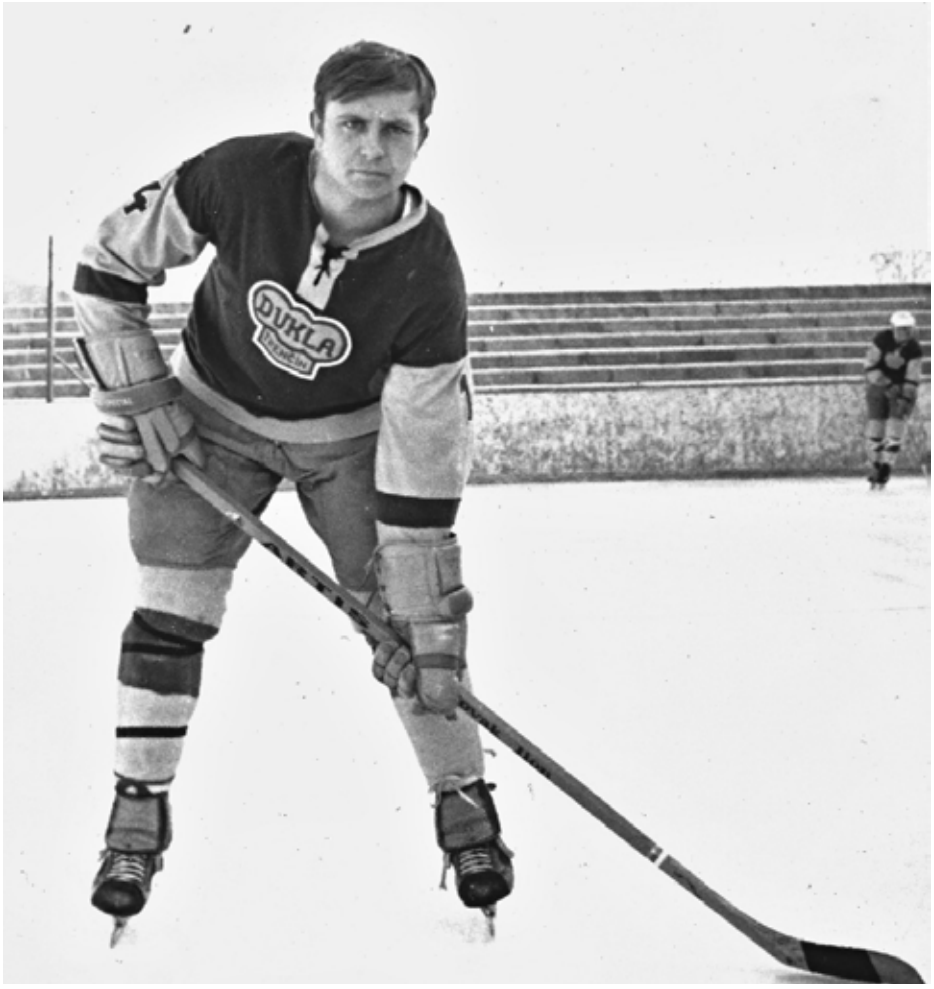

Luboš Švihlík při tréninku Dukly Trenčín, Foto: archiv L. Švihlík

neměli plést. Trenér je zásadně důležitej. A taky výdrž. Stane se, že někdo, kdo třeba nebyl výraznej nebo nebyl na špici, ale pořád se poctivě snažil, najednou nabere sílu, věci do sebe zapadnou a jde nahoru. Protekce je, dejme tomu, jedna věc, když je třeba nějakej šéf slabej, ale výkon je výkon. Ten se koupit nedá. Navíc, některý ty ambiciózní rodiče si neuvědomujou, že ta dětská hlava pak v tom má hroznej guláš. Ty věci do sebe prostě nezapadaj.

A ještě mu to ostatní ve škole daj pěkně sežrat.

A jak to bylo s tebou, Šimone? Ty jsi začal v pěti letech.

ŠJ: Ve třech a půl mě táta vzal na led a ve čtyrech už jsem začínal. Hned druhej trénink, co jsem tam byl, tak si mě pan Malý vytáhnul. Tam to bylo rozdělený na tři družstva: první byla 1. třída, třetí byly děti, co už uměly bruslit, a prostředek byly židličky. A mně se stalo, že si mě hned na začátku vytáhli nahoru. V tý době jsem ani hokej hrát nechtěl, ale oni mi pučili hokejku a chrániče nějaký, a prostě jsem rovnou začal.

JZ: Ty jsi hrál přece i fotbal.

ŠJ: Jo, já to měl rozpůlený. V Hostouni jsem měl naštěstí odpuštěný tréninky, hrával jsem jenom zápasy. Občas se stalo, že dopoledne jsem hrál zápas s fotbalem, a odpoledne s hokejem.

Tak to už jsi tehdy jel dvoufázově! Kolikrát v tejdnu jste trénovali?

ŠJ: Trenéři začali bejt blázni, už když jsem byl malej. V osmi, deseti letech už jsem měl dvoufázový tréninky, takže jsem měl dvakrát denně trénink. Volno jsem měl jenom ráno a pak v neděli.

LŠ: My jako dorostenci jsme měli tři tréninky v tejdnu: středa – pátek – sobota nebo neděle. To byly i zápasy, někdy i dvojzápasy.

Pak tam máte ještě posilovny.

LŠ: Tam bylo všechno, i gymnastika. Ale dneska už je to na jiný úrovni.

A co je to ten „americkej" způsob trénování?

ŠJ: Je tu snaha nějak se vyrovnat s tím, že nejsme finskej nebo švédskej hokej, a ani ten americkej. Takže se to v přípravě různě doplňuje a zavádí se švédskej a finskej systém trénování. Všichni tvrděj, že se jim dovedem vyrovnat, ale…

LŠ: …vono si to jde svou vlastní cestou.

ŠJ: Já myslím, že se to míjí účinkem, protože dneska jsou děti jiný. Byl jsem na rytířskym campu (tréninkové soustředění Rytířů Kladna), kde byly jenom dvě z dvaceti pěti dětí, který opravdu chtěly trénovat a uměly hrát. Chci říct, že není možný někomu vsugerovat, aby byl dobrej. Zvlášť když se bavíme o dětech, který to vůbec nezajímá, nemají výdrž a nechtějí makat. Ty děti tam prostě ležely na zemi a čekaly, až to skončí.

JZ: Zato rodiče chtěly, aby hrály hokej.

ŠJ: Jo. Rodiče jim zaplatili kemp za nějakejch 10 tisíc, ale když dítě nechce, je to úplně zbytečný.

LŠ: Když mně bylo deset, za těch Pospíšilů a Nováků, bylo nás v áčku třeba 15 a hrálo se na 4 obránce; na 4 lajny a na 6 beků se začalo hrát až v 70. Letech. Ta základna nebyla tak rozptýlená a velká. V takovýmhle týmu jsme odehráli celou sezonu, s jedním náhradníkem do obrany. Dneska je to jiný, přišla do toho věda, jiná strava, jiný posilování. Během pár let se ale změnilo i pojetí americkýho a kanadskýho hokeje. Dneska už tam nejsou zapotřebí velký obři a ranaři, ale atleti. Kluci, který jsou svižný a jezděj. A k tomu mají i techniku, uměj si podržet puk, najít si místo, přihrát a obhájit si to všechno třeba jenom na dvou metrech.

Jak velkej je rozdíl mezi velkým evropským a menším zámořským hřištěm? Jak moc tohle hru mění?

JZ: Jako brankář můžu říct, že ten rozdíl je obrovskej. Je to rychlejší, je tam míň místa a dá se střílet v podstatě odkudkoli, ty hráči jsou strašně blízko. Na velkým hřišti je tohle úplně jiný. Když jsme hráli ve Vyškově na vojně, v Dukle, jezdili jsme i do Vsetína, kde měli americký hřiště. Tam jezdívala i reprezentace trénovat na zámořský turnaje. Pak se ale Vsetín dostal do 2. ligy a zvětšili to, takže už to tam není. Ale tehdy to bylo ohromně zajímavý.

Šimon Jelínek na Dolním rybníku.
Foto: Karel Jelínek

O Jágrovi se ví, že si umí udělat místo i hodně blízko u mantinelu, což byla výhoda právě v NHL, kde se musí bojovat o každej centimetr.

JZ: Jo. Vono mu to tam dost možná sedlo i z tohohle důvodu.

ŠJ: Jako hráč v poli ale můžu říct, že brankář má na menším hřišti výhodu. Může víc zasahovat do prostoru a udělat nečekanej výpad. Může vyjet a vykrejt celej nájezd. Já mám radši víc prostoru, můžu se pořádně rozjet.

Díval jsem se na videozáznamy tvých gólů, Šimone, a jen jsem koukal, jak ohromnou máš trefu. Kolikrát střílíš i z těžkýho úhlu, kdy si člověk říká, že skoro není možný, aby tam bylo ještě místo, a tobě to tam prolítne jako včela do úlu.

ŠJ: To je náhoda… No, né, počkej! Ono se to takhle řekne, ale občas to náhoda prostě je. Teď už mám na střelbu i speciální trénink, ale že bych vždycky trefil místa, který chci, to ne. Občas se to prostě sveze, náhoda tam pořád svoje místo prostě má.

Ale nejsou to jenom ruce. Nádhernej gól jsi dal od mantinelu, kdy koukáš úplně jinam, než kam jsi pak vystřelil. A zábavný bylo sledovat, co v tu chvíli dělali ostatní: vidí tě, že koukáš někam úplně jinam, chceš asi přihrát a vypadáš při tom docela nejistě, ale nikdo se ti nedívá na ruce, kterejma to najednou tahákem pošleš na bránu. Brankář vůbec neměl šanci cokoli zaregistrovat, toho puku si všichni všimli až tehdy, když už se houpal v síti. Takže uplná náhoda to teda není!

ŠJ: Když víš, kde stojí brána a kde stojíš ty, můžeš koukat jinam a střílet taky jinam.

JZ: Uplná brnkačka.

ŠJ: Když jsme hráli v Jihlavě, asi muj nejlepší zápas, co jsem kdy hrál, od mantinelu vzadu jsem si vzal puk, vyjel jsem na střed a trefil jsem tam mezeru přesně na puk. Najednou se hra zastavila, a já si myslel, že jsem trefil horní síť nad mantinelem. Čekám, že se píská a bude se vhazovat, že se jako pokračuje, ale všichni najednou řvou, že gól. A přitom jsem to chtěl tomu gólmanovi poslat po zemi a vidíš to, šlo to pod víko.

JZ: To je pro brankáře to nejhorší, když nevíš, kam vystřelíš! Čteš hru, vidíš, kam se to celý hejbe a kam bu-

de střílet, a hele ho: von si to pak pošle někam uplně jinam. Děsný!

Další velký téma je trestný střílení. Vždycky mě zajímalo, jak jako brankář čteš pohyb toho najíždějícího útočníka, jestli a jak ho můžeš nebo naopak nemůžeš nějak rozhýbat. Ty můžeš vyjet a zúžit mu úhel…

JZ: Jasně. Ale já mu taky můžu bránu vodkrejt, a přitom počítat s tím, že mi to tam pošle. To jsem s oblibou dělal – vodkryl jsem levou stranu, kde jsem měl ale připravenou lapačku, kterou jsem pak vytasil a pěkně si to tam vyzved. Jsou i takovýhle věcičky…

LŠ: A třeba taky na Kladně Čáry, co udělal. Všimnul si, že hráč při trestnym střílení jede a pořád čumí do ledu. Tak rychle vyjel proti němu a dřív, než poprvý zvednul hlavu, ho sundal na modrý čáře – lehnul si a naprosto čistě ho vodkrojil.

JZ: My bránkáři holt máme svoje finty!

LŠ: Hokej je fenomén. Naskočili jsme do něj jako děti a jsme v něm i po šedesátce…

Pojďme k tvorbě hry a k těm, kterým komentátoři říkají „básníci hokeje". Jak se tvoří hra?

LŠ: Diváci přijdou fandit, ale neviděj to všechno vostatní, tréninky, dřinu. Tohle chce svůj čas.

ŠJ: A nevědí taky, co se děje v kabině. Jsou třeba hráči, kteří jsou v šatně schopný vzít na sebe uplně všechno a seřvat úplně každýho, hecovat…

LŠ: ...ale musí pak jít příkladem.

ŠJ: Jasně. Já jsem hrával většinou se staršíma klukama. Když jsem ale při tréninku přišel mezi ty mladší, tak jsem automaticky na sebe vzal roli toho, kdo tomu dává nějakej řád a tempo. Chci říct, že tohle je normální, když umíš něco víc, než ti mladší, musíš jim to prostě dát. Ale tohle platí i obecně. Hlavně při zápase musíš dát k dispozici všechno, co máš a co umíš, nebát se zvednout to a třeba pomoct i rozhodnout zápas.

LŠ: To je i generační věc. Vždycky je tam nějakej šéf kabiny, kterej tým podrží, když je to třeba. A stejně tak i trenér. My jsme třeba byli rozdělený na vesnici a město, někdo dojížděl, někdo byl z Kladna, tak jsme tak na trénincích i hrávali proti sobě, ale všichni jsme drželi basu. Byly tam zajímavý osobnosti, třeba Láďa Svoboda, trenér, ten dvakrát vytáh mužstvo k československýmu dorosteneckýmu titulu. Naše parta držela od padesátých do sedmdesátých let, kdy jsme pak ještě s PZ Kladno uhráli i 3. místo. Ta soutěž byla rozdělená na čtyři oblasti: Slovensko, Morava, Praha a Střední Čechy, který my jsme vyhráli, a pak jsme si to ty čtyři vítězný týmy dávaly mezi sebou. A když jsme u tý historie: Buštěhrad má v hokeji výrazně silný zastoupení: Petr Tatíček, ligovej hráč, pak trenér. Jeho syn pokračuje ve šlépějích, pak i v Německu. Jarda Kala, nejlepší ruce na Kladně, velmi nadějnej hráč, 11 zápasů za národák, skončil ze zdravotních důvodů. Nebo Sláva Vysušil, rodák z Buštěhradu, má několik titulů s Kladnem v 70. letech. S tím jsme jezdili už jako kluci tim „šichťákem", ten to taky chytil za pačesy.

JZ: Jirka Jelínek…

ŠJ: …ten teď u nás dělá kustoda.

LŠ: …taky vzešel z kladenský líhně. Jiří Hurych, kterej byl pak v Ústí a dlouhodobě dělal trenéra v 1. národní lize. Luboš Halama, další Buštěhraďák, kterej má na konci 60. let několik zápasů za áčko. Jirka Dočekal, vrstevník Petra Tatíčka, taky si vodehrál vyšší soutěž. Bohouš Voňavka, s tím jsme spolu narukovali do Trenčína, ten hrával v Duklách, třeba v Příbrami.

Bóďa hrával i fotbal.

JZ: Eda Novák.

LŠ: Eda, samozřejmě. Ale co je pěkný, že se všichni ti kluci pořád scházejí. Mají svý partičky a hrajou pořád. Každej tejden, i po šedesátce. Říká se, že lidi nesportujou, ale koukni na kladenskej led – je zaplněnej! Dvě plochy, PZ a SONP: co jenom tam se vystřídá všech těch hobby-týmů. A to je v každym městě, kde je led, i v těch menších, třeba v Rakovníku, ve Slaném...

Lidi, co pracujou hlavou, si ji občas potřebujou takzvaně vyčistit. Zažili jste někdy psychickou únavu z přemíry hokeje?

JZ: To je nemožný, to neexistuje.

LŠ: Maximálně může bejt zklamání po porážkách, ale jinak nic jinýho. Porážku se musíš naučit přijmout, to je taky zásadní a dobrý. Ale nějaký trauma z přemíry hokeje neexistuje. Ta hra tě nabíjí.

JZ: Při hokeji je to všechno přirozený, všechno to jde automaticky. Je to plný změn, ale žádný problémy neřešíš, prostě hraješ, frčí to.

Jak se hráč připravuje před důležitým zápasem? Spí, chodí po lese, nebo kouká na filmy?

LŠ: Životosprávou. Když jsem přibral 2 kila, tak jsem musel strávit tejden v sauně.

ŠJ: U mě je to naopak, já pořád musím přibírat.

LŠ: Já ti trochu dám, nechceš?

ŠJ: Třeba před létem jsem dostal úkol: jestli v září nepřineseš o 3 kila víc, tak uvidíš!

Slyšeli jsme, jak to chodívalo tady za starejch pánů. Jak je to dneska, Šimone? Taky na cestě na zápasy hráváte na kytaru a zpíváte si jako oni?

ŠJ: Dneska už je to jiný. Je znát silnej konkurenční tlak, je to soutěž o pozici v týmu. Každej se soustředí spíš sám na sebe.

Co ti hokej vzal a dal?

ŠJ: Co mi to dalo? Těžko říct, zatím jsem ještě na začátku, ještě jsem to nezjistil. Ale vzalo mi to třeba čas, kterej bych možná ani nevěděl, jak ho využít, takže jsem jedi-

ně rád, že jsem tam, kde jsem. Dělám to, co mě baví.

LŠ: Co nás hokej naučil: přijímat porážky. To je do života strašně důležitý. Musíš mít možnost udělat chyby a pak je zmáknout.

JZ: Jo. Tohle tě sport naučí. Nesmíš to prostě vzdát.

LŠ: A co mi dal? Strašně moc kamarádů a přátel. Znali jsme se jako soupeři, věděli jsme, kdo je co zač, a platí to pořád. Kdykoli se s nima potkáš, je to pořád stejný, máš si s nima co říct. Zrovna nedávno mi volal jeden z Kanady, že pojedou Evropou a rádi by si u nás taky zahráli, kluci mezi 64 až 74 lety. Říkal mi: „Máš na to tejden, sežeň stadion a postav českej tým." Takže rozhodíš sítě, jedeš pár dní jako fretka, a nakonec je z toho další fantastický setkání s klukama, co dělaj to samý jako ty, ale na druhý straně zeměkoule. A hráli jsme 3x 20 minut.

Takže mě hokej naučil i anglicky a všechny zážitky soutěžní i posoutěžní už člověku zůstanou. A ještě jedna věc: kdekoli jsme byli a ptali se nás, odkud jsme, dycky jsme říkali: Buštěhrad.

JZ: Dycky Buštěhrad! To jsme jim dycky říkali: „Že nevíš, kde to je? To je STŘED SVĚTA, člověče!"

LŠ: A kdo neuměl říct Buštěhrad, ten nedostal Staropramen!

Na hokeji je taky zajímavý, že se člověk podívá na zajímavý místa, setká se se zajímavýma lidma.

LŠ: Tohle za nás bejvalo hodně dobrý. Když jsme třeba jeli do Kolína nad Rýnem, v létě sem k nám z Německa přijel jakejsi pan Bendi, kterej tam působil a založil hokej. Sešel se s náma a každej jsme mu dali nějaký svý marky, který jsme nějak získali, on si to od každýho zapsal a dal do obálky. A pak když jsme tam na podzim přijeli, on je přines a každýmu dal to jeho, a mohli jsme vyrazit na nákupy.

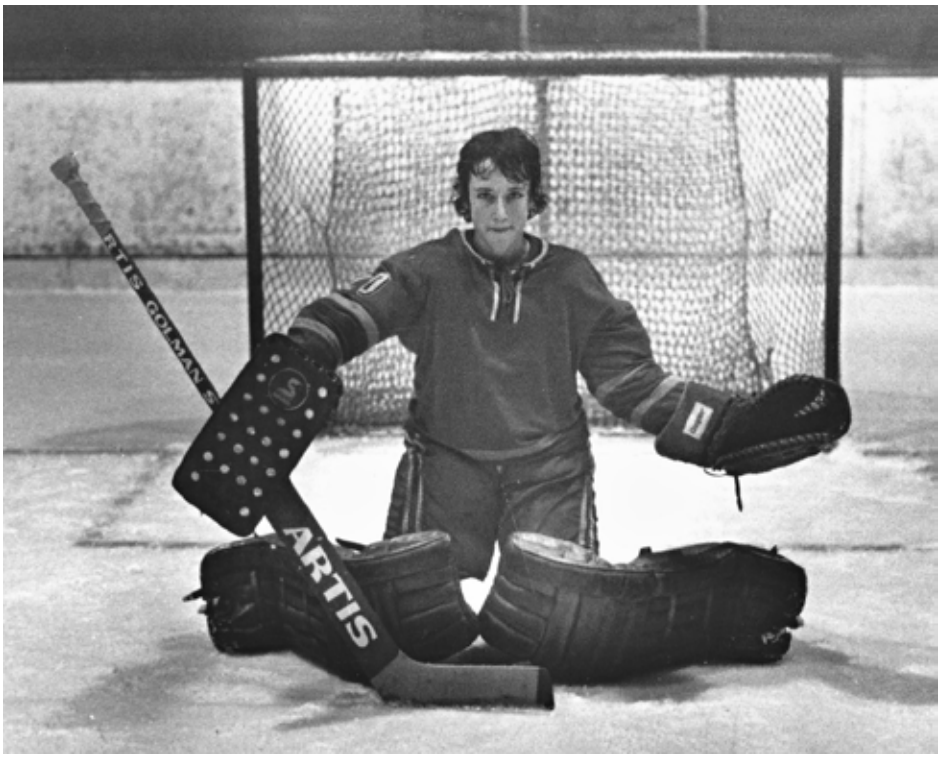

Honza Zelenka ve výstroji. Foto: Archiv J. Zelenka

No to se taky asi nějaký valuty i pašovaly, ne?

JZ: Jo! Já jednou provez marky zastrčený v brankářskejch betonech a vzpomněl jsem si na ně až během zápasu, když jsem je měl na sobě. To mě polil studenej pot, protože tehdy s každym výjezdem jezdili i tajný a šmírovali, s kym se kde kdo bavíme, takže kromě hry a puku jsem dával bacha i na to, aby se mi při hře ty peníze nevysypaly na led…

V muzice, hlavně v jazzu, platí, že je ohromný zahrát si s někým, kdo je lepší než ty, ta situace tě jako kouzlem promění a zvedne. Jak jste tohle měli vy?

LŠ: Já měl kliku, že jsem si zahrál i proti ruskejm týmům. Rusové bejvali hodně našlapaný. Mívali ty svoje „bázy" (soustředění; pozn. red.), někam je odvezli a tam je pěkně pérovali.

Ruský tréninky jsou pověstný svou tvrdostí.

LŠ: Jarda Valtr, reprezentant, kterej pak výtečně trénoval, ještě jako hráč – fungoval aktivně do 43 let – na jednom mistrovství světa dal Švédům góla, čímž pomoh Rusům zlepšit skóre v tabulce. Jejich trenér Tarasov si ho oblíbil a přizval ho k sobě na pozici asistenta trenéra. Stal se tak, mimochodem, prvním zahraničním trenérem v Rusku. A tenhle Jarda Valtr nás dostal jako Duklu Trenčín a ty ruský metody na nás devatenáctiletejch nováčcích zkoušel. Když ses při jeho tréninku vysílením pozvracel, tak tě pochválil… Nezapomenu na lavičkovou dráhu v tělocvičně: různě to přeskakuješ po obou nohou, pak po jedný, pak sounož, pak kotrmelce, probíháš to, nakonec jako když bruslíš, všechno pořád dokola a v různý rychlosti. My padali jak švestky. Jak jsme tam leželi, chodil kolem nás a kopal do nás a řval: „Vy chcíplotiny! Rusové si dávaj dvě lavičky nahoru na sebe!" Ten z nás udělal chlapy. Tam třeba nikdo z nás neměl angínu, otužovali jsme se, všechno možný jsme dělali. A pozor: nikdo nebyl zraněnej, byli jsme odolný. To byla taky výhoda, kterou chytla naše generace: vojna byla povinná, ale byly i Dukly, takže jsme mohli pokračovat dál a hráli jsme, mělo to smysl. Dukel bylo víc: Dukla Vyškov, Dukla Trenčín...

JZ: …Jihlava, Příbram, Litoměřice, Pardubice...

LŠ: ...Liberec taky. To se posbíralo 60 kluků a jelo se do Trenčína, dvě třetiny Čechů tam bejvalo. Dukla byla líheň nároďáku.

A co ty, Šimone? Ty jsi pomoh vytáhnout Rytíře zpátky do extraligy, prošel jsi si národní devatenáctkou a teď tě draftujou i do repre dvacítek. Na co se těšíš?

ŠJ: V Berouně máme sraz a pak vodjíždíme k Permu, do Ruska, kde by měly bejt utkání se Švédama, Finama a Rusama.

To je ohromný, srdečně blahopřeju! Další Buštěhraďák v národních barvách! Ale všichni se už taky těšíme na hokej do Kladna.

LŠ: V bojích o extraligu kluci do toho dali fakt uplně všechno, byla to krása. Tady bych rád řek ještě jednu věc. Fanouškové chodí na hvězdy. My ale víme, kdo ten zápas ve skutečnosti vyhrává – brankáři. Co mi na dnešním hokeji vadí, jsou statistiky. Statistiky a komentátoři, kteří nás odvádějí od dění a krásy hry. Třeba sleduješ úžasnej zákrok brankáře, nebo přihrávku, nebo někdo se vrací přes celý hřiště, a ještě včas zachrání situaci, a oni ti do toho začnou cpát ty svý čísla, výkony, smlouvy… a kouzlo hry a okamžiku je rázem pryč. Kdo tohle vymyslel, tomu bych zakázal vstup na stadion. A z kluků cejtim, že se z nich stávaj stroje. Nikdo je nepochválí, že založili nějakou pěknou akci, že udělali nějakou fajnovou kličku, že přihráli nebo kryli nějakou střelu. Všechno bere jen střelec gólů a statistiky.

JZ: Kdo tu hru tvoří, jako by tam vlastně vůbec nebyl.

ŠJ: Ty body jsou dneska trend. Třeba v Popradu na devatenáctkách tam u ledu byl sektor skautů z NHL a každej z toho houfu měl v ruce bloček a tužky nebo tablety a pořád si něco zapisovali.

JZ: Jseš prostě zboží.

ŠJ: Z těchhle věcí kolem hokeje pak i v týmu cejtíš, že každej chce uspět a dát gól, aby si ho tihle lidi všimli. A všichni to i přiznaj: „Musim se ukázat, chci se dostat tam a tam." Tenhle tlak před zápasem cejtíš.

JZ: Tak timhle jsme se my vůbec nezatěžovali.

LŠ: My jsme prostě hráli. Někdo třeba si ty čárky udělal a pak ti to po zápase řek, ale na tohle se nehrálo.

A co trenéři a jejich pokyny během hry? Vnímá to hráč při hře?

ŠJ: Ty různý pokyny, když bojuješ, v tý vřavě vůbec nevnímáš.

LŠ: Jo, takový to „vráť séé!", to prostě neslyšíš. Já mam rád takový ty klidný typy, který se koukaj, mlčej, zhodnotěj to, a pak když jsi na střídačce, nechaj tě vydejchat a pak si za tebe stoupnou a v klidu ti řeknou, abys to zkusil jinak. To pak máš čas si z toho něco vzít.

ŠJ: Přesně tak.

LŠ: Koučování je umění.

JZ: Když koučuješ, nesmíš bejt fanda, nesmíš bejt jako divák.

LŠ: Na nás taky volával jeden brankář: „vraťte séé!" a my mu odpovídali „my ti věříméé!"…

Tady Honza měl takovou specialitku: když jsme někdy vyhrávali třeba 10:0 a hráli jsme už jen na polovině soupeře, tak si vylez na branku, sednul si na břevno a kejval betonama. Jak jsem šel ze střídačky na led, hned, jak se rozehrálo, tak jsem mu to poslal přes celý hřiště do vlastní brány – hele, to bys koukal, jak rychle byl dole!…

JZ: Nojo, málem jsi mi dal vlastňáka!...

A co fauly?

LŠ: Hrál jsem jednou proti nějakýmu týmu, bylo mi 40 a proti nám samý mladý kluci kolem 25 let, velký rampy to byly. A byl tam jeden takovej ha**JZ**lík, co mě u mantinelu sek přes ruce. A za chvíli podruhý. Na střídačce mě hecovali, já na to: „Udělá mi to eště jednou a vodevřu ho!". A taky že jo, takže když jsem byl pak znovu na ledě, při přihrávce jsem zved hokejku a rozrazil jsem mu bradu. Byla sanita a šití, šel jsem na 5 minut ven. Pak se vrátim na střídačku a kluci: „Hele, Švihlajs nekecal, dal mu. Ale uplně jinýmu!"... To jsem tenkrát pak byl špatnej, že jsem natřel nevinnýho, a na toho hajzlíka už jsem nenatrefil… Nojo, tahle kebule byla taky hodně sešívaná, asi 150 stehů.

JZ: No, já jsem klukům dycky vyndaval stehy.

LŠ: To je pořád něco: hokejkou, bruslí, nebo padneš do rány, skluzem nebo tam prostě vlítneš a zastavíš to. Jednou jsme dostali nový helmy, takový ty s těma písmenkama zandavacíma. Tak si jí večer leštim, aby byla pěkná, a druhej den jdu takhle do rány a ze 2 metrů jsem to schytal přesně na čelo. Pamatuju si, jak ty písmenka se ze mě rozlítly na všechny strany a šel jsem k zemi, pak na sál…

Taky je tu nějaká spotřeba hokejek, že jo.

LŠ: Jó, dřevěný hokejky… V Banský Bystrici jsem udělal rekord: 65 zlámanejch holí za jednu sezonu.

ŠJ: Já v týhle sezoně zlomil 13 hokejek.

LŠ: Ale zlomený hokejky jsou krásný k rajčatům! Dědovi jsem je vozil, ten si z nich dělal násady na hrábě, motyku, hrablo, koště… Všude byly samý hokejky.

Co byste, pánové, vzkázali dětem, který chtějí hrát hokej?

LŠ: Já bych vzkázal spíš jejich rodičům. Aby byli trpěliví.

ŠJ: …a nemontovali se jim do toho.

LŠ: Aby je podpořili, protože hokej je dlouhá cesta. Do tý fáze, jako jsme byli my nebo kde je teďka Šimon, se dostane opravdu hodně málo kluků. Těch vyvolených jsou opravdu jen procenta, promile.

JZ: To síto je neúprosný. Třeba z našich třech mančaftů, to bylo 60 lidí, se nás do Dukly dostalo pět. A to jsem na vojně hrál 2. ligu.

LŠ: Já byl šťastnej i za tu první národní, i když byla slovenská. Vezmi si, že jsem díky hokeji s sebou vzal manželku, narodily se nám tam děti, a dneska Slovensko je má srdeční záležitost. Jako hokejisti máme ty naše týmy nejblíž. Moc rádi se potkáváme, kdy to jde. Dáváme si hokejíček, třeba ve Smokovci nebo v Košicích, jako nedávno při stoletým výročí, nebo v Levoči. A byli a jsme bratři. Sport nás tak stmelil, že nás nikdo nikdy nemoh rozdělit, a to trvá dodnes. Je to nádherný.

A co vzkážete fanouškům?

ŠJ: Že když se prohrává, tak ať nekomentujou a fanděj. Vždycky, když se prohraje, jsou negativní. Pak se vyhraje, a to jsou najednou zase pozitivní.

JZ: Ale tohle je všude.

LŠ: Někdy to bejvá nepěkný. Fanoušci jsou většinou neobjektivní. Je to ale pochopitelný, viděj to jinak a většina z nich neprošla tím, čím jsme prošli my jako sportovci.

ŠJ: Nevědí, co to obnáší.

LŠ: Já chodívám na hokej a rád si sedávam takhle nad střídačku a sleduju to všechno jako na dlani. A, člověče, někdy bych nějakejm trenérům tak strašně rád poradil… Třeba na začátku zápasu sleduju jenom hráče soupeře. První pětku, druhou, třetí, a pěkně dvě střídání za sebou. To si pak můžeš všimnout různejch zajímavostí, třeba rozehrávku jak dělaj pořád stejně, po stejný straně kluziště. A to se někdy člověk diví, že jsou trenéři, který tohle nikdy nesledujou a nechaj svůj tým dostávat góly pořád stejnym způsobem. Někdy i za celej zápas je to ani jednou nenapadne.

JZ: To je taky důležitý, když je někdo, kdo hru takhle umí číst a podívat se na to jinak. Z toho bejvaj pak hodně cenný rady, který můžou rozhodnout celej zápas. Když to zkrátka není jenom „útočníci, útočte, vobránci, braňte!"

LŠ: A to jsou někdy i trenéři, který namísto aby sledovali, porovnávali a vyhodnotili situaci a nějak do toho zasáhli, tak jenom kecaj. Viděl jsem jednou, jak na začátku třetí třetiny soupeř stáhne náskok ze 3:0 na 3:2 a narostou mu

---

Luboš Švihlík, *1954, obránce, hokejový trenér a organizátor

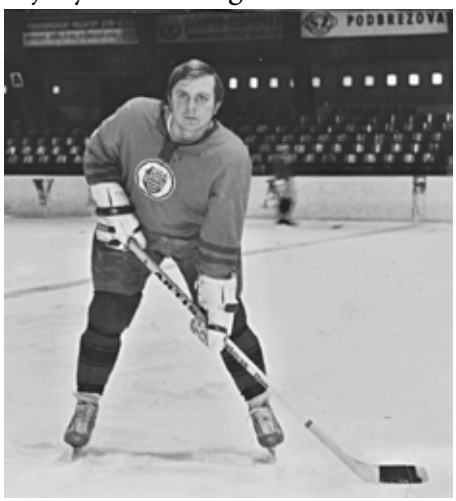

V dresu Iskry Smrečina. Foto: archiv LŠ

1964–1974 PZ Kladno
1974–1976 Dukla Trenčín, 1. slovenská národní hokejová liga
1976–1981 Iskra Smrečina Banská Bystrica, 1. SNHL
1981–1990 Lokomotiva Beroun, Středočeský krajský přebor
1990–2015 Hobby týmy ČSA, Letiště Praha, Old boys týmy Rakovníka a Slaného

Jan Zelenka, *1967, brankář

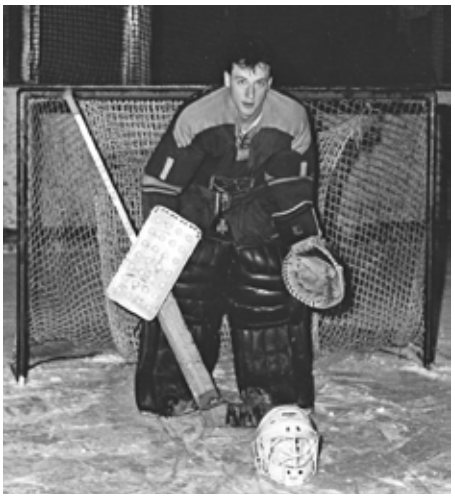

V roce 1988. Foto: archiv JZ

1975–1986 Hvězda Praha
1986–1988 VTJ Vyškov
1988–2009 ČSA

Šimon Jelínek, *2000, útočník Rytíři Kladno, reprezentace ČR do 19 a 20 let

V dresu Rytířů. Foto: Antonín Vydra

2014–2016 PZ Kladno, extraliga mladší dorostenci
2016–2018 HC Kladno, extraliga starší dorostenci, extraliga junioři
2018–2019 Rytíři Kladno, 1. národní liga, baráž, reprezentace ČR do 19 let, reprezentace ČR do 20 let, 2019 Nejlepší junior sezony

křídla. Celej mančaft klekne, dochází mu síly a chybuje, zato soupeř je k neutahání, zvedá tlak a jede jak mašina. A trenéři namísto toho, aby zkoušeli změnit hru, tempo, tak tam stojí a pomlouvají svý vlastní hráče… My jsme jednou dávali power-play…

JZ: ...v půlce zápasu, jasně! To jsem koukal, jak na mě máváš „pojď ven!"…

LŠ: Tohle byl totiž zápas, kdy jsme nutně potřebovali přivézt body. Soupeř si na nás povolal posily a nebylo to vůbec snadný. Prohrávali jsme 1:0, bylo 5 minut do konce první třetiny a my jsme šli na přesilovku 5 na 3. Tak šel gólman ven a dali jsme si to 6 na 3. K tomu jsme měli centra, kterej uměl vyhrávat vhazování. Křídlo mu říká: „Jdu doleva, vodtáhnu se, vyhraj to nahoru!" Tak to vyhrál, dal mu to tam, kam to chtěl, ten to vzal a poslal to tam a bylo to 1:1. V první minutě druhý třetiny jsme pak dali na 2:1, a nakonec jsme to vyhráli asi 8:1. Úplně jsme je rozložili…

JZ: Nejhorší, co jsem zažil, bylo, když jsme jednou v Havířově deset minut před koncem vedli 5:0 a prohráli jsme to. Nejdřív nám dali jednoho, pak rychle za tim slepili druhýho, a my jsme se z toho po…li a bylo hotovo.

LŠ: A v tom je hokej nádhernej, dynamickej. Proto to těm fanouškům přeju, aby si to užili.

JZ: Jenomže tady se to nedá stopnout a nafilmovat jako ve fotbale, kde ti čas běží furt a zápas se krátí. Tady to musíš vodehrát komplet. A pořád v tempu.

ŠJ: A time-out máš jen jeden (*oddechový čas v délce 30 sekund; pozn. red.*).

Takže?

JZ + ŠJ: Takže aby se fanoušci snažili bejt OBJEKTIVNÍ!

LŠ: A aby vždycky podpořili svůj tým.

JZ: Za každých okolností. Ať se daří, nebo nedaří.

Pánové, srdečné díky a ahoj v září na hokeji!

Martin Kosa

ČTENÁŘI NÁM PÍŠÍ

UCEEB A JEHO SYSTÉM S.A.W.E.R. PRO VÝROBU VODY

Zní to jako začátek seriálu s vysokým hodnocením – sice v katastru města, leč v jeho odlehlé části, kam moc lidí nechodí, a ještě méně se jich odtud vrací, sídlí záhadná instituce v moderní budově. Jen čas od času projede městem tajemné vozidlo s nápisem UCEEB. Nikdy nezastaví, nikdo z něj nevystoupí. Nikdo neví, co zde vzniká, jen pár zasvěcených má známé, kteří slyšeli o lidech, jejichž kolegové znají švagra někoho, kdo to tuší.

A pak najednou se objeví pracovníci instituce ve městě, a začínají se ptát lidí na problémy všedního dne...

Pro někoho může být tato instituce známá, pro někoho ale naprosto neznámá (i dnes jsou lidé bez internetu). A proto dovolte krátké představení: UCEEB znamená „Univerzitní centrum energeticky efektivních budov" a jeho zřizovatelem je ČVUT v Praze. Sdružuje špičkové akademiky ze čtyř fakult – stavební, strojní, elektrotechnické a biomedicínského inženýrství – kteří se společně zabývají problematikou budov šetrných k životnímu prostředí.

Na konci srpna prováděli pracovníci UCEEB ČVUT v našem městě terénní šetření s cílem zjistit preference obyvatel u vybraných témat. Byť třeba takové šetření nepřinese přímý užitek našemu městu, bývá obvykle počátkem dlouhé cesty, na jejímž konci může být například zařízení, které bych vám nyní rád představil jako příklad toho, čím se UCEEB zabývá.

Zařízení se jmenuje S.A.W.E.R. (Solar Air Water Earth Resource). Jedná se o zařízení, které dokáže i v extrémně suchém a horkém klimatu, jako je například v poušti, vyrábět vodu doslova ze vzduchu – respektive z něj odčerpává přirozenou vlhkost a tu je pak možné použít pro lidskou spotřebu, napájení hospodářských zvířat nebo pro zavlažování rostlin.

Hlavní výhodou systému S.A.W.E.R. je možnost autonomního provozu v místech bez infrastruktury. Zařízení se skládá ze dvou kontejnerových jednotek. První slouží jako výrobník vody, může pracovat samostatně po připojení na třífázovou napájecí soustavu. Druhý kontejner může sloužit jako solární energocentrála tam, kde není k dispozici elektřina.

Kontejner pro výrobu vody funguje jako dvoustupňový systém. V prvním stupni se použije materiál (desikant), který na sebe váže vodní páru obsaženou ve vzduchu. Tak se okolnímu vzduchu odebere jeho vodní

obsah a odvlhčený vzduch se odvede zpět do venkovního prostředí.

V druhém stupni se nasaje další venkovní vzduch, nevysušený, který se ohřeje na tak vysokou teplotu, že na sebe naváže vodní páry získané v prvním stupni systému. Tak vznikne výrazně vlhčí vzduch, než je venkovní. Tento vzduch poté prochází chladičem, kde vlhkost ze vzduchu kondenzuje a odvádí se do akumulační nádrže.

K tomu všemu je samozřejmě zapotřebí energie, elektřina. Troufám si říct, že té je v poušti všude spousta. Stačí mít solární panely. Pro autonomní provoz je tedy nutný druhý, energetický kontejner, který obsahuje bateriové úložiště, akumulátory tepla a chladu a samozřejmě solární střechu, jež je rozvinuta nad oběma kontejnery. Propojením střechy a kontejnerů je možné produkovat i pitnou vodu.

V současné době probíhá pod vedením pana Tomáše Matušky testování tohoto systému v poušti Sweihan ve Spojených arabských emirátech. Testování přinese cenné poznatky, které se využijí při budování zařízení S.A.W.E.R. pro pavilon reprezentující Českou republiku na Všeobecné výstavě EXPO 2020 v Dubaji.

V článku byly použity informace z webových stránek UCEEB: https://www.uceeb.cz/projekty/system-sawer. Zde se také můžete dozvědět o systému S.A.W.E.R. více.

A to je v kostce vše. Jsme rádi, že u nás v Buštěhradě máme tak významnou instituci, že?

Led

FENOMÉN FACEBOOK (DÁLE JEN FB)

Vážení čtenáři tohoto článku o FeFa – Fenoménu Facebook – předem upozorňuji, že jde o čistě individuální a mou úvahu o této sociální síti, která otevřela virtuální dveře do soukromí nás všech účastníku FB. Neprocházela jsem ani sociologické průzkumy, nehledala jsem názory věhlasných psychologů a jiných logů. Upozorňuji, že tento článek nemá být ani morálním ukazováčkem na lidi s FB, ani promluva do duše. Opravdu jen a pouze osobní výkřik do FB světa jednoho z uživatelů.

Podnětem pro sepsání tohoto zamyšlení na papíře bylo oznámení od aplikace, že je velmi šťastná, že jsem účastníkem FB již 10 let! Považte, vážení, 10 let!!! Zpočátku jsem se této socsíti vyhýbala, z potřeby nepodléhat módní vlně, ale s příchodem podnikání v gumovém odvětví, alias Holinky.com, jsem hledala nejpřijatelnější, nejefektivnější a zároveň nejlevnější reklamu pro rozjezd barevných holinek. Po mnoha tisících utopených v sklikách, firmách, inzerátech, tisknutých reklamách jsem nalezla tu NEJ! Tím byl tento zmiňovaný FB.

A počátky na něm? Úžasné, neuvěřitelné, neskutečné, naprosto dechberoucí s možností kontaktu přátel, na které již nemáte kontakt, také známých – najednou to byl pocit, jako když jdete na mejdan a stojíte ve víru dění. Jste informováni, informujete... Lidé se o vás zajímají. Nalezla jsem opravdu mnoho přátel, které jsem roky neviděla, žijí ale již úplně jinak, nebo jinde než v době, kdy jsme se znali.

Jenže… Možná bychom si při osobním setkání v současnosti ani neměli co říci. Nyní ale třeba vím, co Mařenka Novákovic, kterou jsem znala tři měsíce v práci před 20 lety, si dává k obědu. A dál? Co z takové informace vyplývá? Nic!!!

Ale posuňme se dál. Kdy vám již tento sociální parazit začne ovlivňovat život? Já myslím, že ve chvíli, kdy se těšíte především na to, až se podíváte třeba na reakce na svůj komentář, snažíte se získat co nejvíce kladných emotikonů, ať už na váš komentář, či příspěvek, nebo naopak – když vám dokáže nějaký jiný uživatel, aniž ho znáte, zkazit den tím, že negativně, výsměšně, někdy i urážlivě okomentuje něco, co jste vložili či napsali. Když dochází k negativním diskuzím ve skupinách. Považte třeba náš Město Buštěhrad – unofficial. Kdo tam není, jako by nebyl. Mnoho dění ve městě se probírá tam. Setkáváme se tam a diskutujeme s lidmi, se kterými jsme neměli doposud

ani šanci si podat ruku a navzájem se představit. Nejen že někteří se znají a jsou přátelé, ale je tam i mnoho účastníku na FB velice aktivních, ale osobně netušíme ani jak vypadají.

Dále nám FB zasahuje do osobních vztahů. Mezi partnery, mezi rodiči a dětmi. Kolikrát se vám stalo, že jste nevnímali, co vám kdo říká, protože zrovna čtete značně vyostřenou diskuzi? Nebo sledujete video na FB? Nebo naopak – nemusíte svého partnera či dítko občas upozornit na něco vícekrát, než začne vnímat? Zároveň se mu v obličeji odráží známá tmavě modrá barva? Pak už do vztahu připočítejte dalšího – FB. Je to smutné, že vzájemné mezilidské vztahy začínají být silně ovlivňovány tímto fenoménem. Nikdy žádná osoba nebude dodávat tolik povyražení, jako všechny ty vtipné, zajímavé, odborné, duchovní, sportovní a jiné příspěvky na FB. Nemůžeme v partnerství porazit pana FB, pokud mu partner podlehl. Můžeme jen žárlit, vztekat se, být smutní. FB je droga jako gambling a platí zde asi jen jedna možná rada. Stejně jako s alkoholem. VŠEHO S MÍROU a žijme i život náš, nejen ten virtuální… Dalo by se o něm psát mnoho dalších úvah, v čem je super, což nepopírám – hledání lidí, dětí, zvířátek a jiného, co je třeba co nejdříve dostat mezi lidi, jenže je tam to „ale“…

PS: Jsem na FB stále :-/

Sama za sebe
Hedvika Servusová

Pomoc s exekucemi

Je dobře, že město spolupracuje s Člověkem v tísni na místní úrovni i v pomoci osobám, které tíží exekuce. Po velké medializaci tohoto problému před komunálními volbami v našem městě se opravdu uskutečnila minimálně dvě veřejná setkání na téma exekucí. Na jedné z nich jsem byl a byla zde minimální účast veřejnosti, přestože informace byly kvalitní. Pro lidi postižené problémem zadluženosti je totiž důležité soukromí. Proto je pravdou, že se obracejí o pomoc po doporučení nebo pomoci svých známých, kolegů v práci nebo kamarádů, kterým důvěřují, a veřejná setkání nejsou tím pravým místem, kam by jejich kroky směřovaly.

Pomoc v oddlužení je často zdlouhavá a náročná činnost, která mnohdy vyžaduje trpělivost. Ale na druhé straně, když člověk vidí, že po pěti letech, někdy i dříve, je člověk umořený dluhy opět čistý a dostává plný plat pro sebe nebo svou rodinu a je šťastný, pak je to uspokojující pocit, že tato práce má smysl.

Není úplně pravda, že město nemůže udělat více i přes další kroky, které již pro lidi postižené exekucemi zajistilo. Dobrý příklad je vidět z Kladna, kde spolupráce s magistrátem, neziskovou organizací pomáhající s oddlužením a místními firmami přinesla již své výsledky. Velkou skupinou lidí, kteří jsou exekucemi zasaženi, jsou totiž zaměstnanci. Město Buštěhrad by mohlo oslovit vedení místních firem, neziskových i příspěvkových organizací s nabídkou zprostředkování soukromého setkání se zaměstnanci těchto firem a pracovníky na oddlužení. Firmy přesně vědí, kdo je exekucemi zatížen, a mohou se na konkrétního zaměstnance přímo obrátit s nabídkou na bezplatné vyřešení jeho oddlužení. Personální oddělení tyto lidi osloví a zajistí soukromé setkání např. s pracovníky Člověka v tísni, se kterým město Buštěhrad úzce spolupracuje. Výhodou je oslovení celého segmentu této cílové skupiny a úzká spolupráce a ochota pomoci ze strany firem a společností s pracovníky na oddlužení.

Firmy a společnosti ve městě tak svou pomocí svým zaměstnancům ukáží, že jsou sociálně zodpovědnými firmami, mají zájem na pomoci těmto zaměstnancům a možná, v neposlední řadě, jim to pomůže k motivaci těchto zaměstnanců. Protože ti, ačkoliv by se snažili jak chtěli, domů půjdou vždy jen se stejně očesanou částkou z celkového čistého platu. Po oddlužení budou prémie i zvýšení platu jistou motivací.

Tato možnost již byla zmíněna na prvním setkání o komunitním plánování v Buštěhradě a přinesla i první výsledky. Přesto cílená a plošná spolupráce města a místních firem by mohla více pomoci.

Další významnou cílovou skupinou jsou invalidní lidé II. a III. stupně a důchodci. I zde by mohlo město stálou propagací mezi seniory, i na stránkách Buštěhradského zpravodaje, upozornit na možnost oddlužení do 3 let s výhodami od 1. 6. 2019 po změně insolvenčního zákona.

Ing. Jiří Janouškovec

Memento Lidice, o.p.s. a
Věčně mladí senioři Buštěhrad
si Vás dovolují pozvat

na 6. setkání z cyklu

LITERÁRNÍ KAVÁRNA 2019

v domě Oáza v Lidicích, J. Stříbrného 162
ve čtvrtek **24. října 2019** od 16:00 hodin

na vernisáž výstavy

Terče Václava Dědka

Jedná se o autorské práce profesionálního fotografa, žijícího v Liberci. Tato výstava byla úspěšně instalována v zámku Buštěhrad a ve spolku Ateliér Kladno.

Výstava bude probíhat ve dnech 23.10.2019 - 25.11.2019
dále pak jako součást vánoční prodejní výstavy
do 19.12.2019

Těšíme se na Vaši návštěvu.

ČSSZ

PRAŽSKÁ SPRÁVA SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ

Trojská 1997/13a, 182 00 Praha 8

VOLNÉ PRACOVNÍ POZICE

Odbor nemocenského pojištění Pražské správy sociálního zabezpečení hledá do svých řad nové kolegyně a kolegy, absolventy škol i uchazeče s praxí.

Nabízíme:

- zajímavou a různorodou práci v oblasti nemocenského pojištění
- zázemí stabilního zaměstnavatele
- profesní růst
- možnost dalšího vzdělávání
- stravenky
- 25 dnů dovolené
- 5 dnů indispozičního volna (tzv. sick days)
- ubytování v ubytovně hotelového typu (v případě místa výkonu práce v Praze)
- volná místa ve služebním i pracovním poměru v 8. a 9. platové třídě dle nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů
- nástup dle dohody

Koho hledáme?

Absolventy Referenty

PRO VÍCE INFORMACÍ:

pište na e-mail:

kristyna.sedlackova@cssz.cz

petra.trojanova@cssz.cz

nebo

volejte na tel.: **+420 283 104 181**

Středočeská vědecká knihovna v Kladně ■ příspěvková organizace

Gen. Klapálka 1641, 272 01 Kladno
Tel.: 312 813 111, www.svkkl.cz
library@svkkl.cz

Otevírací doba:
pondělí a pátek 9–18 hod.
úterý 8–18 hod.
čtvrtek 9–19 hod.
sobota 9–12 hod.
středa, neděle zavřeno

ŘÍJEN 2019

Výstavy v Malé galerii knihovny

26/09–22/10
Olga Sarköziová – výstava prací neslyšící výtvarnice a herečky

24/10–26/11
Sametová – očima kladenských fotografů
/A. Garamszegi, J. Hanke, J. Hokův, M. Kára, K. Kestner, K. Pazderka, L. Švorc, J. Vyšín/ – Vernisáž: 23/10 2019 v 18:00.

Další akce pro veřejnost

03/10, 15:00–18:00
Knižní bazar (lektorna, přízemí)
Přijďte prodat nebo nakoupit. Dejte knihám druhou šanci.

04/10, 15:00–17:00
Deskové hry s Tomem (půjčovna, 1. p.)

07/10, 15:00–16:00
Vím, že existuješ, ale nevím, kde tě najít (registrace, přízemí)
Vyhledávání informací nejen pro studenty s odborníkem.

09/10 v 17:30
Milan Říský: Uvnitř černobylské zóny (velká studovna, 1. patro)
Třiatřicet let po havárii jaderné elektrárny v Černobylu se do střežené oblasti začátkem letošního června vypravil plzeňský fotograf. **Vstupné: 50 Kč.**

10/10 v 16:00
Exkurze v knihovně (sraz účastníků ve vstupní hale)
Délka exkurze: 45 minut.

16/10 v 10:00
Jak se rodí zprávy – setkání s Karlem Rožánkem, dlouholetým redaktorem domácí redakce České televize (velká studovna, 1. patro)
Mediální vzdělávání /nejen/ pro seniory. Naučíte se číst mezi řádky a pochopíte, proč jsou zprávy postaveny tak, jak jsou, a proč obraz, který vykreslují média, neodpovídá úplně skutečnosti. Ve spolupráci s **Transitions, s.r.o.**

16/10 v 17:30
Poválečná tvorba A. Raymonda očima jeho japonského žáka (velká studovna, 1. patro)
PaedDr. Irena Veverková a japonský architekt **Shigefumi R. Tsuchiya** o tvorbě kladenského rodáka, který je za hranicemi známější, než doma. Z Cyklu **Významné kladenské osobnosti. Vstupné: 50 Kč.**

17/10, 17:00–19:00
Péče o seniory s onemocněním Alzheimerovou nemocí (lektorna, přízemí)
Další pravidelné setkání a konzultace těch, kteří pečují o seniory s Alzheimerovou nemocí či jiným typem demence.

22/10 v 19:00
EMMA LARSSON QUARTET
(velká studovna, 1. p.)
Excelentní Švédku Emmu a její zasněný zpěv doprovodí na akustické piano **Walter Fishbacher** z New Yorku, na kontrabas **Jan Kořínek** z Prahy a bubeník **Thomas Esch** z Kolína nad Rýnem. Jejich muzika vás potěší. Nenechte si ujít! **Vstupné: 180 Kč.**

23/10 v 18:00
Vernisáž výstavy Sametová – očima kladenských fotografů (velká studovna, 1. patro)
Sedm kladenských fotografů zachytilo listopadové události 1989 v Kladně. Hudební doprovod **Karel Pazderka** a **Bohuslav Ježek.**

24/10 a 31/10 vždy 17:00–18:30
Podzimní tréninky paměti /dvoudílný kurz pro začátečníky (lektorna, přízemí)
Přihlášky přijímáme **od 30. 9. 2019** přes internet, osobně nebo telefonicky na čísle **312 813 122**. Poplatek za celý cyklus činí **100,- Kč**. Částku je nutné uhradit předem **od 30. 9. 2019 do 22. 10.2019** na pracovišti registrace v přízemí knihovny.

28/10, 09:00–14:00
Den Středočeského kraje / Knihovna sametová
(celá knihovna)
Připomínka 30. výročí Sametové revoluce. Multiakční den plný zábavy a dobrého jídla. Na programu je přednáška, exkurze, divadlo a dílny pro děti, hudební vystoupení, zábavný kvíz a mnohé další. Vstup zdarma.

31/10 v 17:30
Petr Voldán – Postřehy odjinud: Sečuán
(velká studovna, 1. patro)
Dlouholetý rozhlasový zpravodaj a spolupracovník ČT Ostrava nás zavede do západní části Číny.
Vstupné: 50 Kč.

Diakonie Broumov,

sociální družstvo

- Více na www: diakoniebroumov.cz, www.facebook.com/broumovdiakonie

Seznam věcí, které můžete dát do sbírek

- Veškeré letní a zimní oblečení (dámské, pánské, dětské)
- Lůžkoviny, prostěradla, ručníky, utěrky, záclony
- Látky (minimálně 1m^2, prosíme, nedávejte nám odřezky a zbytky látek)
- Domácí potřeby (nádobí bílé i černé, skleničky) zabalené v krabici
- Vatované a péřové přikrývky, polštáře a deky, peří
- Obuv – nepoškozená a v párech (svázaných gumičkou)
- Kabelky, batohy, drobné předměty z domácnosti
- Hračky – nepoškozené a kompletní, také plyšové
- Menší elektrospotřebiče – mohou být i nefunkční
- Knihy, časopisy

VĚCI, KTERÉ VZÍT NEMŮŽEME:

- **ledničky, televize, počítače, matrace, koberce – z ekologických důvodů**
- **nábytek**
- **znečištěný a vlhký textil**

Sbírka se uskuteční:

dne: 18. a 19. října 2019

čas: 9.00 – 17. 00 hodin

místo: přízemí zámku – Spolková místnost

(vchod za výtahem)

Buštěhrad – Revoluční 1

BUŠTĚHRADSKÉ FÓRUM

VÁS SRDEČNĚ ZVE NA AKCI

BUŠTĚHRADSKÁ JEDNODENNÍ 2019

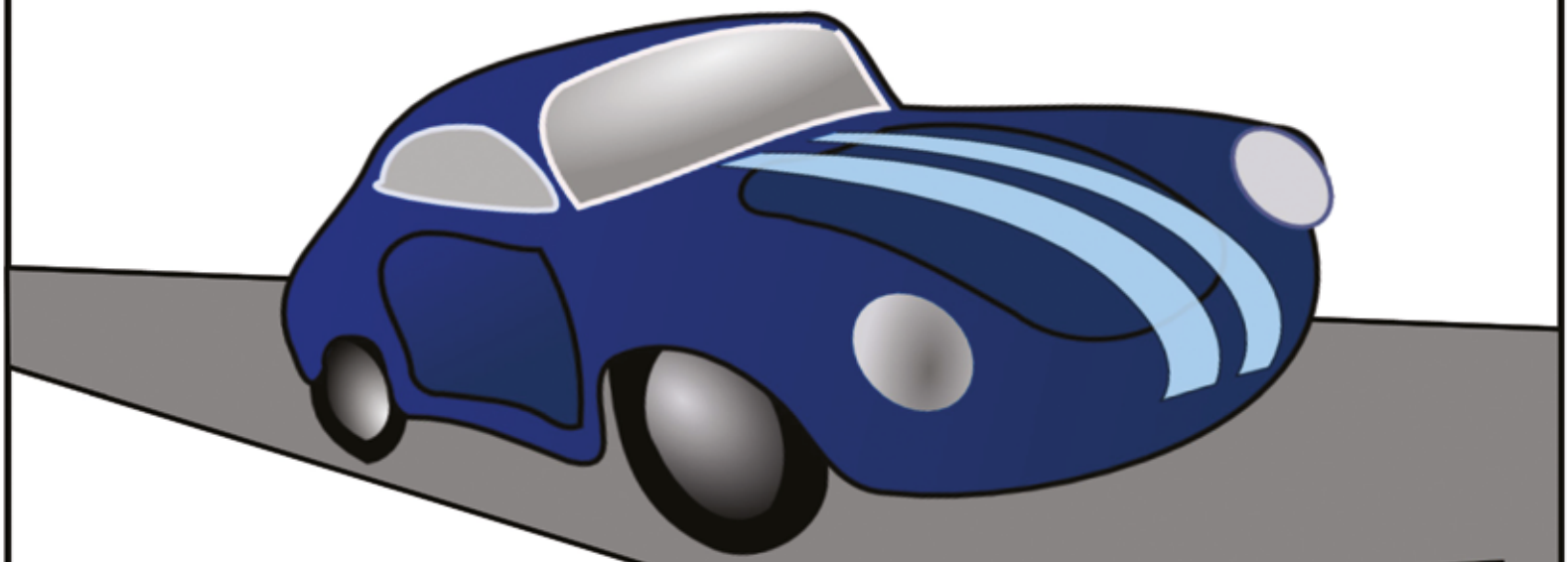

Již posedmé se uskuteční naučná akce pro posádky aut včetně dětí v okolí Buštěhradu. Akce proběhne 5. října 2019 od 9,00 hod. do cca 15,00 hod. Podmínkou účasti je nahlášení posádky na e-mail: jiri.janouskovec@seznam.cz